

5. Ungersven han gånger sig i stal-
let där in.

Han sadlade guldsadeln uppå.

Han red ju långt fortare än fågelen
som flög,

till det ställe, där bröllopet stod.

6. »I fjor var jag intet mer än tor-
pareson,

jag var ju intet mer än ju mer.

I år rider jag som en herre uti fält
med förgyllene sporrar och guldbält.

7. Godafton brudens fader, godaf-
ton brudens mor,

godafton brudens syster och bror!

Hur står det till med min lilla söta
vän,

har hon glömt allra kärestan sin?

8. I fjor var du liksom en valmona-
ros,

som står i förgyllene skrud.

I år liknas du vid ett fikonaträd,
där bladerna ha fallit utav.»

D. (str. enl. B: 1—6, 6 a, 7). Nyland.
Uppt. Arvid Nyberg 1870.

E. (1—3, 6—8). Pargas. Uppt. R. J. OTRYCKTA
Sjöblom 1887. TEXTER.

Översikt.

Avvikelser i D, E enligt B.

1¹ Intet var jag mer än . . . D; [ju] E —
1² När som j. från D. f. E; N. j. borta till. . .
D — 1³ Se det . . . D; [Se] E — 1⁴ [För]
D, E.

2¹ Inte var jag mera än en t. D; J. v.
intet mer än . . . E — 2² J. v. inte mer än
en g. D; J. v. då blott ringa och g. E — 2³
Si nu är jag herre och rider i f. D; Men . . .
[som] E — 2⁴ M. förgyllande sporrar och
bält D; M. förgyllande sporrar o. s. E.

3¹ Han kammar och (han) krusar sitt hår
D, E — 3² Sen rider han sig till bröllopets
gård E — 3⁴ E. ock något sändningabud D;
Och dit som bröllopet stod E.

4¹ När orden var skrivna och brevet kom
fram D — 4² Allt uppå u. b. D — 4³ Så s. d.
så s. med grekiska o. D — 4⁴ A. h. åt mig
k. har s. D.

5¹ Åt stallet där in D — 5² H. sadlar uppå
gångaren grå D — 5³ H. red än långt for-

tare ä. f. flyr D — 5⁴ Tills han kom där som
b. står D.

6¹ G. a. brudens fader, g. a. brudens mor
D — 6² brudens vänner all E; bjudne gäs-
ter all D — 6⁴ sin käraste E; Att hon åt mig
korgen har skänkt D.

6 a Ungersven spatserade gården om-
kring — Han vrider sina händer i blod —
Förr än jag skiljes från min lilla söta vän —
Vill jag dö här i strumpor och skor D.

7¹ F. s. likna jag dig vid en röder ros E;
I fjol var du likasom en vallmonros D —
7² S. fröjdar sig för gyllene glas D; S. bla-
derna ständar u. E — 7³ Men nu så liknar
jag dig vid ett f. E; I år är du likasom ett
f. D — 7⁴ S. bladen D, E; har fallit u. D.
äro fallne u. E.

8¹ G. n. I b., g. n. I b. E — 8² I brudens
vänner a. E — 8³ Nu . . . till mitt k. E —
8⁴ utav ceder s. k. E.

48. Vallkulla.

- MELODI.** a. ST, Nyl. Alb. VI n:r 8; även I.N.E. c. HI, S.L.S. 367, 166.
Översikt. Borenius-Lähteenkorvas saml. n:r d. KO, S.L.S. 352, 105; publ. i Bdk
 24; Nyl. III, 85. (C) 1923, 78. (D)
 b. HI, S.L.S. 82, 397; även S.L.S. e. PO, Nyl. III, 83. (A)
 125, 62. (B)

Varianter. a. NI, Strömfors.
 Sj. »Fredrika moster».

Uppt. Ivar Othman 1880.

Vall-kul-la hon kör-de ut si-na får. Så väl hon kan. Hon
 sjun-ger så vac-kert och gull-har-pan slår. Så väl hon spe-la kun-de.

b. Åb, Hitis, Böle.
 Sj. Lisa Rosenlund.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Bon-das vall pi-gan hon lul-la-de vall. Så väl hon kan. I
 skog och skjul i mar-ken all. Så väl hon kvä-da kun-de.

c. Åb, Hitis, Bötösö.
 Sj. Sofia Svanström, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Bon-das vall-pi-gan hon lul-lar i vall. Så väl hon kan. Att det hörs
 upp till hö-ga lofts gård. Så väl hon kvä-da kun-de.

¹ Enl. Nyl. III o. Nyl. Alb.:

d. Åb, Korpo, Svinholm.
Sj. Ida Mårtensson, f. 1858.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Vall-pi-gan lopp ö-ver hö-gan lofts bro. Så vac-kert hon kan. Med
sön-dri-ga strumpor och lap-pi-ga skor. Så vackert hon kvä-da kun-de.

e. Nl, Pojo.

Vall - kul - la hon gick sig i kvar - nen och mal. Hon
sjun - ger långt vack - ra - re än en näk - ter - gal. Så väl hon
lul - lar, så väl hon kan, så väl hon kvä - da kun - - de.

A. PO, Nyl. III, 83. (e)

B. HI, S.L.S. 82, 265. (b)

C. ST; BO, I.N.E. Borenius-Lähteen-

korvas saml.; även Nyl. III, 85;
även Nyl. Alb. VI, 231. (a)

D. »Vallpigan», KO, S.L.S. 352, 106;
publ. i Bdk 1923, 78. (d)

TEXT.
Översikt.

A.

Pojo.

Varianter.

1. Vallkulla hon gick sig i kvarnen
och mal,
hon sjunger långt vackrare än en näk-
tergal.
— så väl hon lullar,
så väl hon kan,
så väl hon kväda kunde —

2. Konungen sade till små svennerna
så:
»Vem är det som på min gullharpa slår?»

3. »Alls ingen på majestätets gull-
harpa slår,
det är nu vallkulla som sjunger nu så.»

4. Konungen sade till små svennerna
så:
»Bed nu vallkulla in för mig gå.»

5. »Hur skall jag kunna inför ma-
jestätet gå,
då jag är nu klädd i vadmalet grå?»

6. Vallkulla in till konungen går,
konungen på henne med milda ögon såg.

7. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
fem röda gullringar dem giver jag dig.»

8. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

9. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
en röder gullklädning den giver jag dig.»

10. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

11. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
gullklockan i kammaren giver jag dig.»

12. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

13. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
Gullharpan i kammaren giver jag dig.»

14. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

15. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
ett rödan gullskrin det giver jag dig.»

16. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

17. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
halva mitt rike det giver jag dig.»

18. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

19. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
hela mitt rike det giver jag dig.»

20. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

21. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
halva mitt hjärta giver jag dig.»

22. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

23. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
hela mitt hjärta det giver jag dig.»

24. »Nu må jag väl sjunga och vara
glad,
nu har jag fått det som är efter mitt be-
hag.»

25. Vallkulla sjungd en, vallkulla
sjungd två,
konungen dansar och hela hans hov.

26. Vallkulla sjungd fyra, vallkulla
sjungd fem,
konungen dansar och alla hans hovmän.

27. Bonden släkt oxar och bonden
släkt kor,
vallkulla sitter på röda gullstol.

28. Bonden släkt oxar och bonden
släkt svin,
vallkulla sitter i silke så fin.

29. Bonden släkt getter och bonden
släkt får,
vallkulla sitter med utslaget hår.

30. Bonden släkt kalvar och bonden
släkt lamm,
vallkulla sitter i konungens famn.

31. Prinsessor och fröknar bar harm
däruppå,
en simpel vallkulla blev konungens ge-
mål.

— så väl hon lulla,
så väl hon kan,
så väl hon kväda kunde —

B.

Hitis, Böle. Sj. Lisa Rosenlund. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Bondas vallpigan hon lullade vall
— så väl hon kan —
i skog och skjul i marken all
— så väl hon kväda kunde —

2. Bondas vallpigan hon lullade så
hårt,
att konungen hörd det i högan loft (han)
låg.

3. Konungen sade till småsvennen
sin:
»Vem är det, som slår på gullharpan
min?»

4. »Det är inga gullharpor små,
det är bondas vallpigan med gitter och
får.»

5. Konungen sade till småsvennen
sin:
»Gå be vallpigan komma för mig in.»

6. Småsvennen sade till vallpigan så:
»Nu skall du in för konungen gå.»

7. »Hur skall jag in för konungen gå,
jag sliter ej annat än valman grå?»

8. »Slita nu vad du slita må,
men nu skall du in för konungen gå.»

9. Bondas vallpigan hon trampar åt
höga loftesbro
med lappiga strumpor och träpinnig
skor.

10. Konungen sade till vallpigan så:
»Yppa den visan för mig, som du sang
i går.»

11. »Huru skall jag yppa den visan
för dig,
det är så mången, som lyssn uppå mig.»

12. »Lyssna nu vem de lyssna må,
men nu skall du yppa den visan för mig.»

13. Hon börjar på fem och slutar på
sex,
att konungen dansar och all hans
krigsmän.

14. Hon börjar på sex och slutar på
sju,
att konungen dansar och allt hans hus.

15. Konungen tog vallpigan uppå
sin knä
och skänkte henne gullringar och fäst-
ning därvid.

16. Konungen tog vallpigan bättre
i sin famn
och skänkte henne gullkrona och drott-
ninganamn.

17. Konungen sätt sig i förgyllene
vagn,
och bondas vallpigan sätt sig i konun-
gens famn.

18. Bondas vallpigan hon somnar så
sött,
hon vaknar ej upp förrän vid saltan sjö-
strand.

19. »Herren gunå mej för mina git-
ter och får!»
»De äro väl hemma som med dem kan gå.»

20. »Herre gunå mej för min fäste-
man!»
»Jag ser uppå din snövitans arm, att du
aldrig haver sovit hos
fästeman.»

21. »Herren gunå mej för mina barn
små!»
»Jag ser uppå din snövitans bröst, att
du aldrig haver släckt
barnatörst.»

22. Det må nu så vara, det må nu så gå,
— så väl hon kan —
alla vallpigor månde konungar få!
— så väl hon kväda kunde —

C.

Strömfors och Borgå. Uppt. Ivar Othman 1880.

1. Vallkulla hon körde ut sina får.
— så väl hon kan —
Hon sjunger så vackert och gullharpan slår.
— så väl hon kväda kunde —
2. Konungen stod uti fönstret och såg:
»Vem är det väl, som på gullharpan slår?»
3. Tjänaren sade till konungen då:
»Det är vallkulla, som kör sin får.»
4. Konungen sade till tjänaren då:
»I morgon skall vallkulla inför mig stå.»
5. Tjänaren sade till vallkulla då:
»I morgon skall du inför konungen stå.»
6. »Hur kan väl jag inför konungen stå,
som är klädd i blaggarn och vadmalet blå?»
7. De klädde vallkulla i kammarduken blå,
i silkesstrumpor och gullbeslagna skor.
8. De hade vallkulla till konungen då.
Konungen sade till vallkulla så:
9. »Kära vallkulla, spel dansen för mig!
Min yngste riddare giver jag dig.»
10. »Din yngste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.»
11. »Kära vallkulla, spel dansen för mig!
Min äldste riddare giver jag dig.»
12. »Er äldste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.»
13. »Hör du vallkulla, spel dansen för mig!
Min ära och tro den giver jag dig.»
14. Vallkulla spelade danserna två,
att konungen själv på golvet månd gå.
15. Vallkulla spelade danserna fem.
Då dansade kungen och alla hans män.
16. Vallkulla spelade danserna sju.
Då dansade kungen och hans unga brud.
17. De lade vallkulla på konungens arm.
De jungfrur och fröknar de ledo stor harm.

D.

Korpo, Svinholm. Sj. Ida Mårtensson, f. 1858. Uppt. Greta Dahlström 1923.

1. Vallpigan lopp över höganlofts bro,
— så vackert hon kan —
med söndriga strumpor och lappiga skor.
— så vackert hon kväda kunde —
2. Konungen sade till tjänaren sin:
»I ben vallpigan för mig komma in.»
3. Tjänaren sade till vallpigan så:
»Behagar vallpigan för konungen gå?»
4. »Ack, huru kan jag för konungen gå,
jag drager min kläder i valmanet grå?»
5. Och vallpigan in för konungen steg,

och konungen på henne med glada
ögon ser.

6. »Ack, kära vallpiga, du kväd nu
för mig,
mitt halva rike det giver jag dig.»

7. »Ditt halva rike det kan jag väl få,
men aldrig så kväder jag för dig ändå.»

8. »Kära vallpiga, du kväd nu för
mig,
mitt hela rike det giver jag dig.

9. »Ditt hela rike, det kan jag väl få,
men aldrig så kväder jag för dig ändå.»

10. »Ack, kära vallpiga, du kväd nu
för mig,
mitt unga live det giver jag dig.»

11. Hon sjunger på ett, hon sjunger
på två,
och konungen dansar med hela sitt hov.

12. Hon sjunger på fyra, hon sjunger
på fem,
och konungen dansa med sina hovmän.

13. Och fruar och jungfrur de ledo
stor kvida,
ty vallpigan sover vid konungens sida.

14. Och fruar och jungfrur de ledo
stor harm,
— så vackert hon kan —
ty vallpigan sover på konungens arm.
— så vackert hon kväda kunde —

49. Hertig Henrik och konungen.

PO, Nyl. III, 117.
(mel. o. text).

Nl, Pojo.¹

Her - tig Hen - rik och ko - nun - gen sut - to till bords.
Sal ut - av mar - mor - ste - nar. Och tal - te så mån - ga
skäm - te - ful - la ord. Det rin - ger i sil - kes - strän - gar.

Pojo.

1. Hertig Henrik och konungen sut-
to till bords
— sal utav marmorstenar —
och talte så många skämtefulla ord.
— det ringer i silkessträngar —
2. »Och hör du hertig Henrik, vad
jag dig säga må,
skulle jag din syster få till frilla i år?»
3. »Hå, vad nu konungen säger till
mig,
hon är ju bara femton år.»
4. »Hå, vad nu hertig Henrik säger
till mig,
skaffa mig den, som är fyra eller fem!»
5. Hertig Henrik han rider till sin
lilla systers gård,
där möter han henne på farstukvisten
stå.
6. »Och hör du nu min syster, vad
jag dig säga må,
konungen vill ha dig till frilla i år.»
7. »Och hör du nu min broder och
vis mig på råd!»
8. Konungen han rider över en
blomstrande grön äng,
där fick han höra klockor i fullande
fläng.
9. Konungen han rider uppå kyrko-
gatan så stor,
så möter han de, som vakat här.
10. Konungen bredd ut sin kappa
så blå:
»Släpp ner liket, tag locket utå!»
11. »Vem är nu sjuk heller vem är
nu död?»
»Hertig Henriks lilla syster, hon är nu
död.»
12. Konungen tager nu henne uppå
sitt knä,
där giver han henne gullringarne.
13. »Efter du har funnit på denna
goda råd,
— sal utav marmorstenar —
så skall du få bli min hustru i år.»
— det ringer i silkessträngar —

¹ Orig. tonart C-dur.

50. Rosilias sorg.

PO, Nyl. III, 93; även Nyl. Alb. VII, 195 (text); n:r 3 (mel.).

Nl, Pojo.

Skö-na jungfrun sat-te sig i bu-ren och grät. Ut-i lun-den. Då
kom hen-nes mo-der och frågt för vad hon grät. Ty hon var tro-
lo-vad med en ko-nung.

Pojo.

1. Sköna jungfrun satte sig i buren
och grät,
— uti lunden —
då kom hennes moder och frågt för vad
hon grät.
— ty hon var trolovad med en konung —
2. »Skall jag int gråta och hava sor-
gefullt mod,
ty jag haver låtit unga konungen narra
mig.»
3. »Har du nu låtit unga konungen
narra dig,
så tag dina kläder och gå bort ifrån mig.»
4. Sköna jungfrun packa sina kläder
i ett skrin
och gångar så sedan till konungens gål.
5. Brått kommer bådet för konun-
gen in:
»Vad är det för en jungfru här står på
gålen din?»
6. »Väl haver jag en jungfru i mitt
sinne och begär,
ack om jag kunde tycka, att hon vor
mig så när.»
7. »Är det en jungfru här på gården
min,
bed henne var så god och komma till
mig in.»
8. Sköna jungfrun in till konungen
steg,
konungen henne med milda ögon neg.
9. »Var nu välkommen, min sköna
jungfru hit,
för dig så har jag blandat mjöd och vin.»
10. »Ej lyster mig mjöd, ej lyster mig
vin,
ett sorgfullt hjärta det bär jag uppå
dig.»
11. »Varför skall du bära sorgfullt
hjärta uppå mig?
Menar du, att jag ej kan stå vid mina
ord?»
12. Unga konungen tog jungfrun
uppå sin arm,
— uti lunden —
gav henne gullringar och drottninga-
namn.
— ty hon var trolovad med en konung —

¹ o. ² Enl. Nyl. III:

³ Enl. Nyl. III:

51. Prinsessan och båtsmannen.

MELODI. a. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. (P)

Översikt. b. PO, Nyl. III, 59. (B)

c. PÅ, I.N.E. Saml. O. A.

d. HO, S.L.S. 512, 68. (S)

e. KO, S.L.S. 383, 48. (D)

f. FB, I.N.E. Saml. O. A. (R)

g. HI, S.L.S. 367, 132.

h. EN, I.N.E. Borenius-Lähteenkorvas saml. n:r 17; även Nyl. III, 61. (F)

i. HI, S.L.S. 383, 53.

j. LF, S.L.S. 523, 69. (T)

k. TÖ, S.L.S. 508, 77. (N)

l. PA, S.L.S. 16, 142. (E)

m. HO, S.L.S. 352, 93. (V)

n. KB-NV-TJ, S.L.S. 11, 9.

o. BO, I.N.E. Saml. O. A.

p. Kristinestad, R6, 205, 99; även S.L.S. 126, 57.

q. RE, S.L.S. 94, 38.

r. HO, S.L.S. 367, 140. (O)

s. HO, S.L.S. 367, 141. (O)

Varianter. a. Ål, Vårdö.

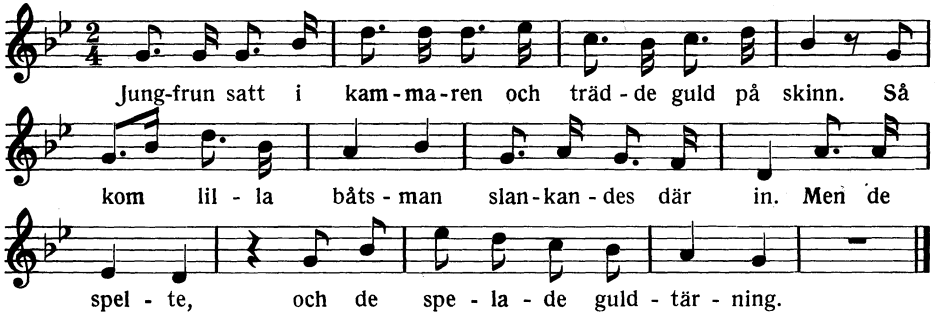
Sj. Serafina Björklund.

Uppt. Otto Andersson.

Jungfrun satt i kam-ma-ren och syd-de guld på skinn, så kom där en
båts-man tal - - tan-des in. De spel-te, de spel-te gull-tär - ning.

b.¹ NI, Pojo.

Jung-frun satt i kam-ma-ren och träd-de guld på skinn. Så
kom lil - la båts - man slan-kan - des där in. Men de
spel - te, och de spe - la - de guld - tär - ning.

c. NI, Pernå.

Sj. Hugo Bergroth (enligt tradition från 1875).

Uppt. Otto Andersson.

Och hör du bec - ki båts-man vad jag dig sä - ga

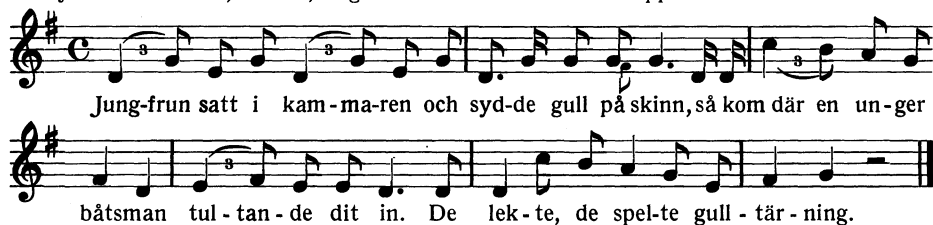
¹ Orig. tonart h-moll.

vill. Har du ej lust att spe - la, har du ej lust att
spe - - la gull - tär - nin - gar med mig?

d. Åb, Houtskär, Berghamn.
Sj. Alma Fellman, f. 1878, Föglö.

Uppt. Alfild Adolfsson 1929.

Jung-frun satt i kam-ma-ren och syd-de gull på skinn, så kom där en un-ger
båtsman tul - tan - de dit in. De lek-te, de spel-te gull - tär - ning.

e. Åb, Körpo, Österskär.
Sj. Anna Johansson, f. 1874.

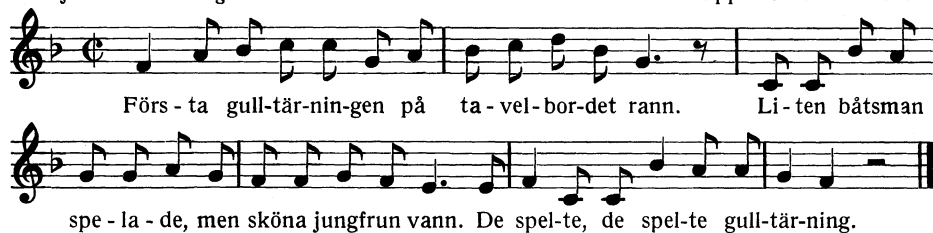
Uppt. Greta Dahlström 1925.

Jungfrun satt i kam-ma-ren och syd-de guld på skinn, då kom där en
båtsman lul - - tan - des in. De lek-te, de spel-te guld - tär - ning.

f. Åb, Finby.
Sj. Tilda Troberg.

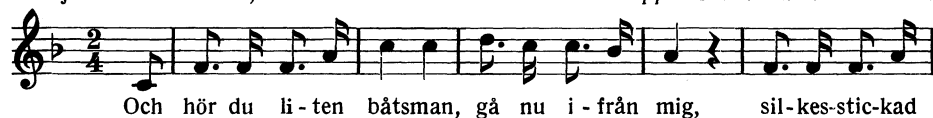
Uppt. Otto Andersson.

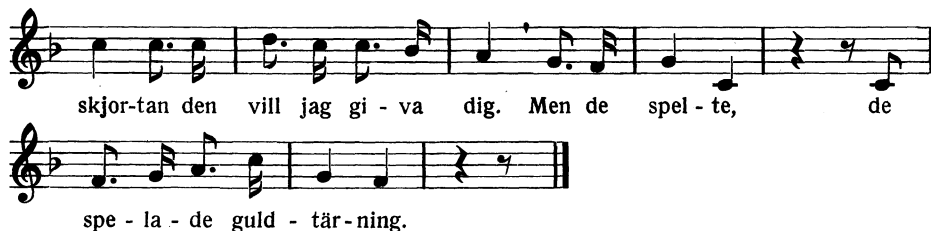
Förs - ta gull-tär-nin-gen på ta - vel - bor - det rann. Li - ten båtsman
spe - la - de, men sköna jungfrun vann. De spel-te, de spel-te gull-tär-ning.

g. Åb, Hitis, Bötösö.
Sj. Axel Gustavsson, f. 1885.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Och hör du li - ten båtsman, gå nu i - från mig, sil - kes - stic - kad

skjor-tan den vill jag gi - va dig. Men de spel - te, de
spe - la - de guld - tär - ning.

h. *Nl*, Ekenäs skärgård.Sj. *H. Åkerman*, Borgå (lärt visan av en soldat Lilja från Ekenäs skärgård).Uppt. *A. A. Borenus* 1879.

Hör du nu bec-ki båtsman, va ja nu sä - jer dej. Vill du in - te
spe - la gull - tär - ning me mej? Hej hopp fa - di - ral - lal - lej, hej fa - di -
ral - lal - lal - lej. Gull - tär - ning me mej.
2. Spe - - la gull - tär - ning med dej? Men ja har ju in - gen - ting att
sät - ta opp mot dej. Hej o. s. v.

i. *Åb*, Hitis, Högsåra.Sj. *Svante Söderström*, f. 1864.Uppt. *Greta Dahlström* 1925.

Och hör du bec-ki båtsman vad jag nu sä - ger dej, säj vil - le du
kas - ta gull - tär - ning med mej? Hej sjung hoppfa - di - ral - lal - lej, hej sjung
hopp - fa - di - ral - lal - lej. Gull - tär - ning med mej.

j. Öb, Lappfjärd, Dagsmark.
Sj. *Adelina Lillkull*, f. 1876.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Och hör du bec-ki båtsman vad jag nu sä-ger dig. Säg vill du in-tet
spe-la guld-tärning med mig? Hej hopp fa-di-ral-lal-lej, hej sjung hopp fa-di-
ral-lal-lej. Gull--tär-ning med mig.

k. Åb, Töfsala, Kalsor.
Sj. *Charlotta Vesterberg*, f. 1873.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1928.

Och jungfrun satt i kam-ma-ren och syd-de gull på skinn, så
kom-mo där en båtsman, den bad hon sti-ga in. Hej sjung fra-li-ral-lal-
lej, hej sjung fra-li-ral-lal--lej. Den bad hon sti-ga in.

l. Åb, Pargas.

Uppt. Karl Ekman 1890.

Jungfrun satt på trap-pan och syd-de guld och skinn, så kom-mo där en
båtsman, som vil-le där gå in. Hejsjung hopp-fa-di-ral-lal-lej, hej sjung
hopp-fa-di-ral-lal-lej. Som vil-le där gå in.

m. Åb, Houtskär, Bastvik.
Sj. *Matilda Andersson*, f. 1849.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Och jungfrun satt i kam-ma-ren och träd-de guld på skinn. Då

kom där en båtsman den bad hon sti-ga in. Hej sjung hopp fa-di-ral-lal-lej, hej sjung fa-di-ral-lal-lej. Den bad hon sti-ga in.

n. Öb, Kronoby—Nedervetil—Terjärv.

Uppt. M. Åkerlund 1882.

Den för-sta gull-tär-ning på raf-fel-bor-det rann, och lil-la jungfrun tap-pa-de och skö-na båtsman vann. Kom hej, kom fa-di-ral-lal-lej, hej, kom fa-dia-rallal-lej. Och skö-na båtsman vann.

o. Nl, Borgå, Kurböle.

Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846.

Uppt. Otto Andersson 1908.

Och hör du li-ten båts-man, vad jag dig sä-ja vill. Har du ej lust att spe-la gull-tär-ning med mig? Hej hopp fa-di-ral-la-la, fa-ra-di-ral-la-la. Gull-tär-nin-gar med mig.

p. Öb, Kristinestad.

»Inlärdes år 1843»¹

Uppt. O. R. Sjöberg 1893.

Den för-sta gull-tär-ning - - - - - Och lil-la båtsman tap-pa-de och skö-na jungfrun vann. Sjung

¹ Anm. av uppt.

² Enligt variant (S.L.S. 126, 59) avviker refrängens första takt:

hej sjung hopp fa-di hopp fa-di-

fra - di - ra - di fa - di - ra - di ral-lan rej, sjung fri - di - ra - di ral - lan
 rej. Och lil - la båtsman tap - pa - de och skö - na jungfrun vann.

q. Öb, Replot.

Sj. Herman Rönn (»Hårback Herrin«).

Uppt. V. Sjöberg 1904.

Den för - ste goll-tan - nen i äp - pe - le - bä - garn sprang, och
 lil - la båts-man tap - pa - de och skö - na jom-fran vann. Sjong
 hopp fa - di - ral - le ral - lal - lej, sjong hopp fa - di - ral - lal - lej. Och
 lil - la båts-man tap - pa - de och skö - na jom-fran vann.

r. Åb, Houtskär, Sördö.

Sj. Karolina Lindholm, f. 1847.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

s. Åb, Houtskär, Sördö.

Sj. Fredrik Lindholm, f. 1851.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

- TEXT.** A. HI, S.L.S. 82, 115.
Översikt. B. PO, Nyl. III, 59. (b)
 C. BO, B. A. 12, 139.
 D. KO; KÖ, S.L.S. 383, 49. (e); även S.L.S. 14, 12.
 E. PA, S.L.S. 16, 142. (l)
 F. EN, Nyl. III, 61; I. N. E. Borenius-Lähteenkorvas saml.; även Nyl. Alb. VI, 223. (h)
 G. »Lille båtsman och jungfrun» HI, S.L.S. 367, 134.
 H. TÖ, S.L.S. 508, 83.
 I. EE, S.L.S. 47, 83.
 J. VÖ, S.L.S. 28, 254.
 K. NI?, Svenssons saml. 3, 85.
 L. Helsingfors, Svenssons saml. 6, 41.
 M. KO, S.L.S. 508, 81.
 N. TÖ, S.L.S. 508, 78. (k)
 O. HO, S.L.S. 367, 142. (r, s)
 P. VÅ, I. N. E. Saml. O. A. (a)
 Q. FÖ-JO-LE, S.L.S. 46, 196.
 R. FB, I. N. E. S. Grönfors saml. (f)
 S. FÖ, S.L.S. 512, 68. (d)
 T. LF, S.L.S. 523, 70. (j)
 U. TJ, S.L.S. 1, 234.
 V. HO, S.L.S. 352, 93. (m)

Varianter.

A.

Hitis, Rosala. Sj. M. L. Holsten. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Och jungfrun satt i kammaren och
sydde gull på skinn,
så kommo där en båtsman, där junkan-
des därin.
— men de spelte, de spelade gulltär-
ning —
2. »Och hör du lilla båtsman vad jag
vill säga dig:
Vill du kom och spela gulltärning
med mig?»
3. Och huru kan jag spela gulltärning
med dig,
jag haver intet röde gull att sätta emot
dig.»
4. »Och sätt du upp din valmads-
jacka grå,
och däremot så sätter jag min gullstolar
två.»
5. Första gulltärning på raffelbordet
rann,
och sköna jungfrun tappade och lilla
båtsman vann.
6. »Och hör du lilla båtsman vad jag
vill säga dig:
Vill du kom och spela gulltärning med
mig?»
7. »Och huru kan jag spela gulltär-
ning med dig,
jag haver intet röde gull att sätta emot
dig.»
8. »Och sätt upp dina gamla skor,
däremot så sätter jag min ära och min
tro.»
9. Andra gulltärning på raffelbordet
rann,
lilla båtsman tappade och sköna jung-
frun vann.
10. Och hör du lilla båtsman vad jag
vill säga dig:
»Har du lust att spela gulltärning med
mig?»
11. »Och huru kan jag spela gulltär-
ning med dig,
jag haver intet röde gull att sätta emot
dig.»
12. »Och sätt du upp din ära och
din tro,
och däremot så sätter jag min mödom
så god.»

13. Tredje gulltärning på raffelbordet rann,
sköna jungfrun tappade och lilla båtsman vann.

14. »Och hör du lilla båtsman, skynda dig från mig,
hästar och vagnar dem vill jag giva dig.»

15. »Hästar och vagnar dem får jag hur jag kan,
men jungfrun behåller jag, som jag med tärning vann.»

16. »Och hör du lilla båtsman, du skynda dig från mig,
en silkessydder skjorta den vill jag giva dig.»

17. »Din silkessyddda skjorta den får jag hur jag kan,
men jungfrun jag behåller, som jag med tärning vann.»

18. »Och hör du lilla båtsman, du skynda dig från mig,
mitt halva faders rike det vill jag giva dig.»

19. »Ditt halva faders rike det får jag hur jag kan,
men jungfrun jag behåller, som jag med tärning vann.»

20. Och jungfrun gick till fönstret,
hon kammade sitt hår:
»Gud nåd mig stackars flicka, hurudant giftermål jag får.»

21. Och båtsman gick på golvet, han vred uppå sitt svärd:
»Du får ett sådant giftermål du aldrig vore värd.»

22. Och båtsman han kläder av sin valmadsjacka grå,
därunder har han kläder med gullgaloner på.

23. »Och jag är ingen båtsman, fast ni nu tycker så,
jag är den unga konungsson som i riket månde gå.»

24. »Är du den unga konungsson, som i riket månde gå,
hela mitt hjärta det skall du visst få.»
— men de spelte, de spelade gulltärning —

B.

Pojo.

1. Jungfrun satt i kammaren och trädde guld på skinn,
så kom lilla båtsman slankandes därin.
— men de spelte,
och de spelade guldtärning —

2. »Hör du lilla båtsman vad jag nu säger dig:
Och vill du kom och spela guldtärning med mig?»

3. »Väl kunde jag komma och spela guldtärning med dig,
men jag har inte röda guld att sätta emot dig.»

4. »Du får sätta opp din vadmals-tröja grå,
och däremot så sätter jag min sidentröja blå.»

5. Första guldtärning på raffelbordet rann,
lilla båtsman tappade och sköna jungfrun vann.

6. »Nu får du sätta opp dina vadmals-byxor grå,
och däremot så sätter jag en sidenklädning blå.»

7. Andra guldtärning på raffelbordet
rann,
lilla båtsman tappade och sköna jung-
frun vann.
8. »Nu så får du sätta opp dina ut-
slitna skor,
och däremot så sätter jag båd ära och
tro.»
9. Tredje guldtärning på raffelbor-
det rann,
sköna jungfrun tappade och lilla båts-
man vann.
10. »Ack hör du lilla båtsman, du
skilj dig ifrån mig,
en silkestickad skjorta den vill jag giva
dig.»
11. »En silkestickad skjorta den får
jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun jag med
guldtärning vann.»
12. »Ack hör du lilla båtsman, du skilj
dig ifrån mig,
guld och gröna ängar det vill jag giva
dig.»
13. »Guld och gröna ängar det får
jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun jag med
guldtärning vann.»
14. »Hör du lilla båtsman, du skilj
dig ifrån mig,
sju skepp i floden det vill jag giva dig.»
15. »Sju skepp i floden det får jag
hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun jag med
guldtärning vann.»
16. »Ack hör du lilla båtsman, du
skilj dig ifrån mig,
min faders halva rike det vill jag giva
dig.»
17. »Din faders halva rike det får jag
hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun jag med
guldtärning vann.»
18. Jungfrun går i kammaren och
trasslar upp sitt hår:
»Gud nåd mig stackars flicka vad gif-
tismål jag får.»
19. Båtsman går i kammaren, han
klappar på sitt svärd:
»Du får ett bättre giftismål, som du ej
vore värd.»
20. »Är du bästa konungadotter, som
på golvet går,
så är jag den bästa konungason, som i
Österrike står.»
21. »Ja, är du bästa konungason i
Österrike står,
så vill jag ge min mödom, ack, om jag
hade två.»
— men de spelte,
ja de spelade guldtärning —

C.

Borgå, Storpellinge. Ur Karl Johan Andersson Brandts visbok, dat. 1860 ff.

1. Jungfrun satt i en stor sal vid grö-
na silfverbordet.
Så kommer der en båtsman in och häl-
sade godmåren.
— sjung hopp fadiralla i ralljo —
Han hälsade godmåren.
2. »Men hör du liten båtsman et vad
jag säger dig,
vill du koma och spela gultärning med
mig?»
3. Och första gultärningen på raf-
felbordet ran,

- då siöna jumfrun tappade och unga
båtsman vann. ett stenhus uti Norgi det vill jag gifva
dig.»
4. Och andra gultärningen på raf-
felbordet rann,
då unga båtsman tappade och syöna
jungfrun van. 11. »Ett stenhus uti Norie det tar
jag när jag kan,
men jag tar sjöna jungfrun som min
gultärning vann.»
5. När tredie gultärningen på raffel-
bordet rann,
då syöna jungfrun tapade och unga båts-
man vann. 12. »Men hör du liten båtsman ett
vad jag säger dig,
et linjeskepp i Sverie det vill jag gifva
dig.»
6. »Men hör du liten båtsman et vad
jag säger dig,
en silken syder syorta det vil jag gifva
dig.» 13. »Ett linjeskepp i Sveri det tar
jag [när jag] kan,
men jag tar syöna jungfrun som min
gultärning vann.»
7. »En sylker syder syorta det tar
jag när jag kan,
men jag tar syöna jungfrun som min
gultärning vann.» 14. »Men hör du liten båtsman ett
vad jag säger dig,
mitt halfva faders rike det vil jag gifva
dig.»
8. »Men hör du liten båtsman et vad
jag säger dig,
grå hästen och gulsalen den vill jag
gifva dig.» 15. »Ditt halfva faders rike det tar
jag när jag kan,
men jag tar sjöna jungfrun som min gul-
tärningen vann.»
9. »Grå hästen och gulsalen den tar
jag när jag kann,
men jag tar syöna jungfrun som min
gultärning vann.» 16. Jungfrun gick på golfvet och
kammade sitt hår.
Båtsman gick på golfvet och blankade
sitt svärd.
10. »Men hör du liten båtsman et vad
jag säger dig, 17. »Gudnåde mig stackar qvinna
hur sånt giftermål jag får!»

D.

Korpo, Österskär. Sj. Anna Johansson, f. 1874, (Texten ur sångerskans farfars visbok.
Uppt. Greta Dahlström 1925.

1. Jungfrun satt i kammaren och
sydde guld på skinn.
Då kom där en båtsman lultandes in.
— de lekte, de spelte guldtärning — 3. »Sätt du upp din gröna tröja och
din hatt,
jag sätter upp min ära, den tar du aldrig
fatt.»
2. »Hör du liten båtsman, kom spela
guldtärning med mig.» 4. Första gången tärningen på ta-
velbordet rann,
unga båtsman tappade och sköna jung-
frun vann.
- »Var tar jag nu guldet att sätta emot
dig?»

5. Andra gången tärningen på tavelbordet rann,
unga båtsman tappade och sköna jungfrun vann.
6. Tredje gången tärningen på tavelbordet rann,
sköna jungfrun tappade och unga båtsman vann.
7. »Ack hör du liten båtsman, du rese väl från mig!
En silversydder skjorta jag giva vill åt dig.»
8. »En silversydder skjorta, den får jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun, som jag med guldtärning vann.»
9. »Ack hör du liten båtsman, du rese väl från mig!
En häst och guldsal det vill jag giva dig.»
10. »En häst och guldsal, det får jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun, som jag med guldtärning vann.
11. »Ack hör du liten båtsman, du rese väl från mig!
Det största skepp i floden, det vill jag giva dig.»
12. »Det största skepp i floden, det får jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun, som jag med guldtärning vann.»
13. »Ack hör du liten båtsman, du rese väl från mig!
Åtta tunnor guld jag giva vill åt dig.»
14. »Åtta tunnor guld, det får jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun, som jag med guldtärning vann.»
15. »Ack hör du liten båtsman, du rese väl från mig!
Mitt halva fadersrike jag giva vill åt dig.»
16. »Ditt halva fadersrike, det får jag hur jag kan,
men jag tar sköna jungfrun, som jag med guldtärning vann.»
17. Och båtsman han gångar sig allt upp med golvet fram,
och drager upp sin värja och säger:
»Det är skam.
18. Jag är väl ingen båtsman, fast er tyckes så,
jag är den yppersta konung, som i riket går.»
19. »Är du den yppersta konung som i England månd gå,
så skall du få min ära, fast den var tjugutvå.»

E.

Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

1. Jungfrun satt på trappan och sydde guld på skinn,
så kommo där en båtsman, som ville där gå in,
— hej, sjung hopp fadirallallej, hej sjung hopp fadirallallej —
som ville där gå in.
2. »Hör du liten båtsman vad jag dig säger nu,
har du lust till att spela på gulltärningar med mig?»
3. »Ja väl så kan jag spela på gulltärningar med dig,
men jag haver ingenting att sätta emot dig.»

4. »Sätt du upp din vadmalsjacka
grå,
däremot så vill jag sätta upp min siden-
klädning blå.»
5. Första gulltärningen på taffel-
bordet rann,
lilla båtsman spelade och sköna jung-
frun vann.
6. »Och hör du liten båtsman vad
jag dig säger nu,
har du än lust att spela på gulltärningar
med mig?»
7. »Ja väl så kan jag spela på gull-
tärningar med dig,
men jag haver ingenting att sätta emot
dig.»
8. »Sätt upp din trasiga hatt,
däremot vill jag sätta upp min guldbe-
pyrdda sko.»
9. Andra gulltärningen på taffel-
bordet rann,
lilla båtsman spelade och sköna jung-
frun vann.
10. »Och hör du liten båtsman vad
jag dig säger nu,
har du än lust att spela på gulltärningar
med mig?»
11. »Ja väl så kan jag spela på gull-
tärningar med dig,
men jag haver ingenting att sätta emot
dig.»
12. »Sätt du upp din lappiga sko,
däremot så vill jag sätta upp min ära
och min tro.»
13. Tredje gulltärningen på taffel-
bordet rann,
sköna jungfrun spelade och lilla båts-
man vann.
14. »Och hör du lilla båtsman, du
gångar ifrån mig,
en silkesstickad skjorta så vill jag giva
dig.»
15. »En silkesstickad skjorta den får
jag hur jag kan,
men jag skall ha den jungfrun, som jag
med tärning vann.
16. »Och hör du liten båtsman, du
gångar ifrån mig,
mitt gullskepp i floden så vill jag giva
dig.»
17. »Ditt gullskepp i floden det får
jag hur jag kan,
men jag skall ha den jungfrun, som jag
med tärning vann.»
18. »Och hör du liten båtsman, du
gångar ifrån mig,
min faders hela rike det vill jag giva
dig.»
19. »Din faders hela rike det får jag
hur jag kan,
men jag skall ha den jungfrun, som jag
med tärning vann.»
20. Jungfrun stod i kammaren och
kammade ut sitt hår:
»Gud nåde mig stackars flicka, hudant
giftermål jag får.»
21. Båtsman går i kammaren, han
klappar på sitt svärd:
»Du får ett bättre giftermål, som du ej
vore värd.»
22. »Jag är visst ingen båtsman, fast
eder tyckes så,
jag är en prins från Engeland, som jung-
frun här kan få.»
23. »Ja, är du en prins från Enge-
land, som du här säga må,
så vill jag ge min mödom, ack om jag
hade två.»
— hej, sjung hopp fadirallallej, hej sjung
hopp fadirallallej —
Ack om jag hade två.

F.

Ekenäs skärgård. Sjö. H. Åkerman, Borgå (lärt visan av en soldat Lilja från Ekenäs skärgård). Uppt. A. A. Borenius 1879.

1. »Hör du nu becki båtsman, va ja nu säger dig.
vill du inte spela gulltärning med mig?»
— hej hopp fadirallallej, hej fadirallal-
lallallej —
Gulltärning med mig.
2. »Spela gulltärning med dig?
Men jag har ju ingenting att sätta opp
mot dig.»
3. »Sätt du opp din jacka, så ny och
vacker och blå,
och däremot jag sätter opp min siden-
kjortel blå.»
4. När tärningen första gången på
raffelbrädet rann,
becki båtsman tappade och sköna jung-
frun vann.
5. »Hör du nu becki båtsman, va ja
nu säger dig,
vill du inte spela gulltärning med mig?»
6. »Spela gulltärning med dig?
»Men jag har ju ingenting att sätta opp
mot dig.»
7. »Sätt du opp din mössa, så ny och
vacker och go,
och därimot ja sätter opp min gullbro-
derta sko.»
8. När tärningen för andra gången
på raffelbrädet rann,
becki båtsman tappade och sköna jung-
frun vann.
9. »Hör du nu becki båtsman, va ja
nu säger dig,
vill du inte spela gulltärning med mig?»
10. »Spela gulltärning med dig?
»Men jag har ju ingenting att sätta opp
mot dig.»
11. »Sätt du opp din klocka, så ny
och vacker och go,
och därimot ja sätter opp min ära och
min tro.»
12. När tärningen för tredje gången
på raffelbrädet rann,
sköna jungfrun tappade och becki båts-
man vann.
13. »Hör du becki båtsman, du gange
ifrån mig,
grå hästen och gullsadelen dem vill jag
ge åt dig.»
14. »Grå hästen och gullsadelen den
får jag som jag kan,
men jag vill ha din jungfrudom den jag
på tärning vann.»
15. »Hör du nu becki båtsman, du
gange ifrån mig,
ett skepp allt uti floden det vill jag ge
åt dig.»
16. »Det skeppet uti floden det får
jag som jag kan,
men jag vill ha din jungfrudom, som jag
på tärning vann.»
17. »Hör du becki båtsman, du gange
ifrån mig,
mitt faders halva rike det vill jag ge åt
dig.»
18. »Ditt halva faders rike det får
jag som jag kan,
men jag vill ha din jungfrudom, som jag
på tärning vann.»
19. Men jag är ingen becki båtsman,
fast kanske jag synes så,
jag är den störste konungason som på
jorden mände gå.»
20. »Är du den störste konungason
som på jorden mände gå,
så skall du få min jungfrudom, ja, om
den vore två».
— hej hopp, fadirallallej, hej hopp, fadi-
rallallallej —
Ja, om den vore två.

G.

Hitis, Bolax. Ur F. B. Grönings visbok, dat. 1873. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. »Och hör du, lille båtsman, vad jag dig säga må.
Vill du nu kom och spela guldtärningen med mig?»
— hej sjung hopp fallerallallej, hej sjung hopp fallerallallej —
Guldtärningen med mig.
2. »Väl så kan jag spela guldtärningen med dig,
men intet haver jag till att våga emot dig.»
3. »Vill du nu sätta upp din vadmals-tröja grå,
så skall jag sätta upp min silkesklädning blå.»
4. Första guldtärningen som på tavlbordet rann,
lilla båtsman tappade och sköna jungfrun vann.
5. »Vill du nu sätt upp dina gamla par skor,
så skall jag sätta upp min ära och min tro.»
6. Andra guldtärningen som på tavlbordet rann,
sköna jungfrun tappade och lilla båtsman vann.
7. »Och hör du, lille båtsman, du gångar ifrån mig.
Ett par silkessticka strumpor, det vill jag giva dig.»
8. »Ett par silkessticka strumpor det får jag hur jag kan,
men sköna jungfrun tager jag, den jag med tärningen vann.»
9. »Och hör du lille båtsman, du gångar ifrån mig.
En silkessydder skjorta det vill jag giva dig.»
10. »En silkessydder skjorta det får jag hur jag kan,
men sköna jungfrun tager jag, den jag med tärningen vann.»
11. »Och hör du lille båtsman, du gångar ifrån mig.
Min rödaste gullkrona den vill jag giva dig.»
12. »Din rödaste gullkrona den får jag hur jag kan,
men sköna jungfrun tager jag, den jag med tärningen vann.»
13. »Och hör du lille båtsman, du gångar ifrån mig.
Grå hästen och guldsadlen den vill jag giva dig.»
14. »Grå hästen och guldsadlen den får jag hur jag kan,
men sköna jungfrun tager jag, den jag med tärningen vann.»
15. »Och hör du lille båtsman, du gångar ifrån mig.
Mitt halva fadersrike, det vill jag giva dig.»
16. »Ditt halva fadersrike det får jag hur jag kan,
men sköna jungfrun tager jag, den jag med tärningen vann.»
17. Jag är väl ingen båtsman, fastän du tänker så,
jag är den största konungsson, som uti rikena går.»
18. »Är du den största konungsson, som uti rikena går,
så får du nog min ära, ja, om jag hade tro.»
— hej sjung hopp fallerallallej, hej sjung hopp fallerallallej —
Ja, om jag hade tro.

H.

Tövsala, Kalsor. Ur Hanna Nyroos vishäfte. Uppt. Alfild Adolfsson 1928.

1. Det satt en unger jungfru och
sydde silke fin,
så kom en liten sjöman och titta därin.
— sjung fadiralla rallalej, sjung fadi-
ralla rallalej —
Så kom en liten sjöman och tittade därin.
2. »Ack hör du, sjöman lilla, vad jag
vill säga dig.
Har du ej lust att spela guldärningar
med mig?»
3. »Nog har jag lust att spela guld-
ärningar med dig,
men jag har icke rödan gull att sätta
upp mot dig.»
4. »Sätt hit din valmadströja, din
valmadströja god,
mot den så vill jag sätta min sidenklän-
ning blå.»
5. Den första guldärningen på spele-
bordet rann,
och lilla sjöman tappade och sköna
jungfrun vann.
6. »Sätt hit dina silverspänn du har
i dina skor,
mot dem så vill jag sätta min ära och
min tro.»
7. Den andra guldärningen på spele-
bordet rann,
den sköna jungfrun tappade och liten
sjöman vann.
8. »En silkesstickad skjorta den vill
jag giva dig,
blott du nu aldrig mera vill tänka uppå
mig.»
9. »En silkesstickad skjorta den tar
jag när jag kan,
men jag vill ha den jungfrun, som jag
med tärning vann.»
10. »Det största skepp i Nordsjön
det vill jag giva dig,
blott du nu aldrig mera vill tänka uppå
mig.»
11. »Det största skepp i floden det
tar jag när jag kan,
men jag vill ha den jungfrun, som jag
med tärning vann.»
12. »Mitt halva faders rike det vill
jag giva dig,
blott du nu aldrig mera vill tänka uppå
mig.»
13. »Ditt halva faders rike det tar
jag när jag kan,
men jag vill ha den jungfrun, som jag
med tärning vann.»
14. Jungfrun går i kammaren och
kammade sitt hår:
»Gud nåde mig, arma flicka, sådant gif-
termål jag får!»
15. Sjöman går i kammaren och
svänger med sitt svärd:
»Du får ett bättre giftermål än — den
du är värd.»
16. Jag är ej någon sjöman, fast jag
nu ser så ut.
Jag är den yngsta kungen, som ut ur
England går.»
17. »Är du den yngsta kungen, som
ut ur England går,
då skall du få min oskuld, min kärlek
och min tro»
— sjung fadiralla rallalej, sjung fadi-
ralla rallalej —
Då skall du få min oskuld, min kärlek
och min tro.

I.

Esse. Uppt. J. Finnäs 1894.

1. »Ack, hör du liten båtsman, vad jag vill säga dig,
du vågar ej att spela guldtärningen med mig.»
»Men jag har ej röda guld att sätta emot dig.»
2. »Du sätter upp din tröja och vimpelen den blå,
jag sätter upp min jungfrudom, fast jag är sjutton år.»
3. Den första guldtärningen på spelbordet rann.
sköna jungfran tappade och lilla båtsman vann.
4. Den andra guldtärningen på spelbordet rann,
den sköna jungfran tappade och lilla båtsman vann.
5. Den tredje guldtärningen på spelbordet rann,
sköna jungfran tappade och lilla båtsman vann.
6. »Och hör du lilla båtsman, du gångandes från mig,
sju skepp i starka floder, dem vill jag giva dig.»
7. »Sju skepp i starka floder, dem tar jag när jag kan,
men jag skall ha din jungfrudom, som jag på tärning vann.»
8. »Och hör du liten båtsman, du gångandes från mig,
guld och gröna skogar, det vill jag giva dig.»
9. »Guld och gröna skogar, dem tar jag när jag kan,
men jag skall ha din jungfrudom, som jag på tärning vann.»
10. »Ack, hör du liten båtsman, du gångandes från mig,
min faders halva rike det vill jag giva dig.»
11. »Din faders halva rike, det tar jag när jag kan,
men jag skall ha din jungfrudom, som jag på tärning vann.»
12. Jungfran gick i kammaren och kammar ned sitt hår:
»Gud nåde och beskydde mig för giftermål.»
13. Och båtsman gick kring golvet och blänkte med sitt svärd:
»Jag är väl ingen båtsman, fast du väl tänker så,
jag är den bäste konungason, som utav England går.»
14. »Är du den bäste konungason, som utav England går,
så giver jag min jungfrudom, om jag dem hade två.»

J.

Vörå. Uppt. M. Thors 1892.

1. Jungfrun satt i kammaren och sydde guld på sig.
Hon såg en båtsman, hon bad honom stiga in.
— sjung hefadoredora hurra —
2. Hon såg en båtsman och bad honom stiga in.
»Vill du kasta gulltärningar med mig?»
3. Och första gulltärningen på raffelbordet rann,
och sköna jungfrun tappade och lilla båtsman vann.
4. »Och hör nu lilla båtsman, får jag nu säga dig,
den gullsadlade hästen den vill jag giva dig.»

5. »Den gullsadlade hästen, den tar jag när jag kan,
men jag tager sköna jungfrun, som jag med gulltärningen vann.»
6. »Och hör du lilla båtsman, får jag nu säga dig,
det gångar ett gullskepp i floden, det vill jag giva dig.»
7. »Det sköna gullskeppet, det tar jag när jag kan,
men jag tager sköna jungfrun, som jag med gulltärning vann.»
8. »Och hör du lilla båtsman, får jag nu säga dig,
min faders halva rike det vill jag giva dig.»
9. »Din faders halva rike, det tar jag när jag kan,
men jag tager sköna jungfrun, som jag med gulltärningen vann.»
10. Båtsman gick kring golvet med ett svärd:
»Gud nåde dig arma flicka för ett sådant giftermål.»
11. »Du får ett sådant giftermål du aldrig är värdig att få,
jag är visst ingen båtsman, jag är den yngsta kungason, som från England går.»
12. »Är du den yngsta kungason, som ifrån England går,
så skall du ha min mödom, om jag ock hade två.
— sjung hefadoredora hurra —

OTRYCKTA K. (str. enl. A: 2, 3, 4 a, 5—7, 8 a, 9—13, 14 a, 15 a, 14, 15, 18, 19, 23, 24). Ur Albin Svanbäcks vishäfte 1900. Uppt. A. P. Svensson.

L. (2—7, 12, 9—11, 8, 13—15, 14 a, 15 a, 18, 19, 23, 24). Helsingfors. Handskrivet ark, dat. 1892. Uppt. A. P. Svensson.

M. (1, 2, 3^{4a}, 5, 9, 13, 16, 17, 14, 15, 14 a, 15 a, 18—21, 23, 24). Korpo, Även-sor. Sj. Lotta Sundell, f. 1861. Uppt. A. Adolfsson 1928.

N. (1—3, 12, 5, 16, 17, 9, 14 a, 15 a, 13, 18—21, 23, 24). Tövsala, Kalsor. Sj. Charlotta Vesterberg, f. 1873. Uppt. A. Adolfsson 1928.

O. (2, 3, 5, 9, 13, 14 a, 15 a, 18 a, 19 a, 18—21, 23, 24). Houtskär, Sördö. Ur Fredrik Lindholms visbok. Uppt. G. Dahlström 1924.

P. (1, 5, 9, 13, 14 a, 15 a, 16 a, 17 a, 18 a,

19 a, 18, 19, 23, 24). Vårdö, Lövdö. Sj. Serafina Björklund. Uppt. Otto Andersson.

Q. (5, 9, 13, 14 a¹⁴ b¹, 15 a, 18^a 18 b¹, 19—21, 23, 24, 24 a). Föglö—Jomala—Lemland. Uppt. J. A. Sjöblom 1894.

R. (5, 9, 13, 14 a, 15 a, 18—21, 23, 24). Finby, Pettu. Sj. Tilda Troberg. Uppt. Saga Grönfors 1931.

S. (1, 2, 12, 5, 9, 13, 20). Föglö, Horskholma. Sj. Alma Fellman, f. 1878. Uppt. A. Adolfsson 1929.

T. (2, 3, 8, 5, 9, 13, 18, 19, 23, 24). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Adelina Lillkull, f. 1876. Uppt. A. Adolfsson 1930.

U. (5, 9, 13, 16, 14, 14 a, 18, 19, 23). Terjärv. Sj. Anders Fors. Uppt. John Holgers 1882.

V. (1, 12). Houtskär, Bastvik. Sj. Mathilda Andersson, f. 1849. Uppt. G. Dahlström 1923.

Avvikelser i K—V enligt A.

¹ och trädde guld p. s. V — ^{1a} S. kom d. e. unger båtsman tultandes d. S; [där] taltandes in P; Då kommer . . . M; en båtsman, den bad hon stiga in M, N, V.

² Ack . . . K, N; hör du becki båtsman K, T; h. d. liten båtsman L, N, O; unge båtsman S; v. j. nu säger dig K, S, T; v. j. dig säga vill L — ^{2a} (Säg) vill du inte spela . . . K, S, T; Och v. d. här s. gulltärnin-

gar m. mig L; V. d. nu k. spela N; Om du har lust att spela O; gulltärningen . . . N, O; Har du lust att spela . . . M.

³ Ja, nog så kan . . . O; Nog kunde jag väl spela K, T; Visst kan jag här spela . . . L; Nog kan jag komma spela . . . N; gulltärningar L — ^{3a} Men intet har jag till att . . . L; Jag har ej guld och silver att . . . M; Men j. har i. rödan gull . . . N; Men j.

har ju rakt inte(t) att s. opp mot d. K, T; Men varje spel vi spelar här så tappar jag för dig O.

4¹ O. sätter d. opp din beckitröja blå L — 4² Så s. j. opp min kapp så grå L; Men jag sätter min hatt och rock och du sätter din sidenmantel blå M.

4 a Så sätt då opp din mössa, så ny och fin och god, så sätter jag upp min guld-beprydda sko K.

5¹ F. gulltärningen K, M, N, Q, R, T; Den f. gulltärningen L, O; Den f. gulltelning P; Första gången tärningen S; som på taffelbordet N; taffelbordet K, P, Q, R; tappelbordet M, S; tavelbordet O; silverbordet L; sorgeborden T — 5² Så tappade s. j. och . . . M; Som s. j. spelade o. sköna b. v. Q; [och] unge b. v. S; och becki b. v. T; Beckibåtsman t. K; Och lilla båtsman t. U; Då tappade lilla båtsman N; tappa P; Där spelte liten båtsman L; Liten båtsman spelade men sköna jungfrun vann R; och sköna jungfrun vann K, L, N, U.

6 Str. 2 *upprepas* i K, L.

7 Str. 3 *upprepas* i K, L.

8¹ Sätt u. din vackra tröja och silverbeslagna skor T; Och sätter du opp dina silverspända skor L — 8² Och d. s. s. j. all heder och all tro T; [Däremot] L.

8 a Så sätt nu upp din tröja, så ny och fin och god, så sätter jag upp min sidenkjortel blå K.

9¹ enligt 5¹ K—U—9² vers 5² *upprepas* i K, L, N, O, S, T; Så tappade lilla båtsman och . . . M; Sköna jungfrun tappa(de) P, U; sköna jungfrun spelade men liten båtsman v. R; och lilla båtsman vann P, U; Som sköna båtsman spelade och sköna jungfrun vann Q.

10 Str. 2 *upprepas* i K, L.

11 Str. 3 *upprepas* i K, L.

12¹ Så sätt då opp din jacka, så ny och fin och god K; Ja, sätter du din skjorta, också din gamla hatt N; Sätt d. u. din tröja och din gråa hatt S; Jag sätter upp min tröja därtill min gamla hatt V — 12² Så sätter jag upp min ära och min tro K; Så s. j. m. mödom som jag N; Och du sätter upp din mödom den du V; en gång har haft N, V; Jag sätter upp min mödom den tar du aldrig fatt S.

13¹ enligt 5¹ K—U—13² vers 5² *upprepas* i M, O, S, T; vers 9² *upprepas* i P, R, U; Då tappade sköna jungfrun och . . . N; Där spelte unga jungfrun men liten b. v. L; becki båtsman v. K; Som sköna båtsman spelade och sköna båtsman v. Q.

14¹ Ack h. d. becki b. K; liten båtsman L, P; Nej kära l. b. ej gå än ifrån m. U; gå genast bort f. m. K; du gånge nu f. m. L; om du gångar ifrån m. M — 14² H. o.

gullsadlar U; Grå hästen och (med) gulsadeln K, L; Grå hästen o. gullsadeln så . . . M; den månd j. g. d. L.

14 a¹ vers 14¹ *upprepas* i K—M, U; Hör du liten båtsman N—P, R; du gångar ifrån mig P; du går ju ifrån mig N; vad jag vill säga dig O — 14 a² Ett skepp uti floden Q; Ett skepp i vida floden K; Skeppet uti floden U; Det bästa skepp i floden R; Ett seglande skepp i floden O; Ett gångande skepp i floden L; Skeppet som i floder går P; Sju gångande skepp i Nordsjön M; Tre största skepp i Nordsjö N; det vill jag giva dig K, L, O—R, U; det vill jag ge åt dig N.

14 b¹ Och hälften av vad jag äger blott du överger mig Q.

15¹ Resp. föremål ur 14² *upprepas*; den f. j. som j. k. K; den tar j. när j. k. M; den passar jag ej på L — 15² Men jag vill hava jungfrun den jag . . . L; Men jag skall ha skön jungfrun . . . M; Men jag vill ha ditt hjärta s. j. på t. v. K.

15 a¹ Resp. föremål ur 14 a² *upprepas*; enligt 15¹ i K—M; det tar jag N; det får jag O—R; som jag kan N, Q; när jag kan O; hur jag kan P, R — 15 a² enligt 15² i K, L, M; Men jag skall ha den jungfrun N, Q; Men jag vill ha den jungfrun O; Men jungfrun jag behåller R; Jag tar väl sköna jungfrun när jag min gulltelning vann P; som jag med tärning vann N, Q, R; jag med guldärning vann O.

16¹ vers 14¹ *upprepas* i M, U; vers 14 a¹ *upprepas* i N — 16² Sju silversticka skjortor dem . . . U.

16 a¹ vers 14 a¹ *upprepas* i P — 16 a² Gull och gröna ängar det vill jag giva dig P.

17¹ Resp. föremål ur 16² *upprepas*; enligt 15¹ i M; enligt 15 a¹ i N — 17² vers 15² *upprepas* i M; vers 15 a² *upprepas* i N.

17 a¹ Gull och gröna ängar det får jag hur jag kan P — 17 a² vers 15² *upprepas* i P.

18¹ vers 14¹ *upprepas* i K—M, U; vers 14 a¹ *upprepas* i N—P, R; Hör du nu becki båtsman om du ej vill ha mig T—18² Min faders halva rike . . . N, O; Min faders halva hemman . . . T; Halva mitt fadersrike . . . U; Halva mitt rike . . . P.

18 a¹ vers 14 a¹ *upprepas* i P; Hör du liten båtsman du skyndar rätt från mig O — 18 a² Det största slott i riket O; Ett slott och en fästning P; det vill jag giva dig O, P.

18 b¹ Och allt vad . . . (enl. 14 b¹) Q.

19¹ Resp. föremål ur 18² *upprepas*; enligt 15¹ i K—M; enligt 15 a¹ i N—R; det tar jag . . . U — 19² vers 15² *upprepas* i K—M; vers 15 a² *upprepas* i N—Q; Men jag vill ha den jungfrun som . . . T; Men

jag skall ha den jungfrun för jag den tärning vann U.

19^a *Resp. föremål ur 18^a upprepas; enligt 15^a i O, P — 19^a vers 15^a upprepas i O, P.*

20¹ O. j. hon gånger sig åt kammaren M; J. går i kammaren N, R; J. går i kammar S; J. går på golvet O; J. låg på golvet Q; och krusar om s. h. M; och kammar upp s. h. N; h. kammar upp s. h. O; och löser upp s. h. R; och grät uti sitt kor Q — 20^a Gud nåde M—O; Gunå S; m. s. jungfru O; m. arma flicka Q; vad för ett giftermål j. f. M; för giftermål j. f. O; vad giftermål j. f. S; vad . . . R; sånt . . . Q.

21¹ Båtsmannen . . . Q; O. b. går på g. M—O, R; h. klingar i s. s. O; och klingar på s. s. M; och klinga med s. s. Q; och blänker på s. s. N; [han] blankar upp s. s. R — 21² Du f. e. bättre g. N, R; Ja, d. f. bättre g. O; som du a. nånsin v. v. M; som nånsin du är v. N; än du är nånsin v. O; än som du v. v. R.

23¹ J. ä. väl i. b. N—P, R; J. ä. ju i. b. Q, U; Intet är jag en b. M; J. ä. ej becki b. K; J. ä. ingen becki b. L; fastän I [nu] t. s. P; fastän det tyckes s. K; fastän jag tyckes s. N; f. dig synes s. L; f. du detta tror Q; f. I mig kallen s. R; f. jungfrun t. s. M, O, U; Men hör du sköna jungfru om du ej vill ha mig T — 23² Ty j. ä. kungens yngste son för England månne stå O; J. ä. ju äldste

prinsen från Englands huvudstad Q; Som är den yngsta prins s. uti England står T; yppersta (l. yngsta) konungason s. i England vara må N; yppersta konungaborg s. utav England går M; bästa kungason s. i Engeland månd gå U; förste k. i England m. g. L; största kungason på jorden m. g. K; enda kejsarson s. här i riket bor P; ypperst k. [som] . . . R.

24¹ *Upprepn. enl. 23^a i samtl. var. — 24^a* Då (Så) skall du få min ära L, M, R; Så skall du få mitt hjärta Q; Så har du här mitt hjärta K; Så ger jag dig mitt hjärta T; Så skall du ha (få) min mödom N, O; Så skall du få äga mitt gullfärga hår P; ja (ack) om jag hade två K, M, N, Q, T; ja, fast jag hade två L; än om jag hade två O; fast jag hade tjugutvå R.

24 a Är du den äldsta prinsen ifrån Londons stad, så skall du ha min oskuld, ja, om jag hade två Q.

O m k v ä d e saknas i L; De spelte, de spelte g. R; De spelte, de spelte gulltelning P; De lekte, de spelte g. S; Hej sjung hopp fadirallallej, hej sjung fadirallallej V; Kom hej kom fadirallallej, hej kom . . . U; ;. Hej hopp fadirallallej ;. K, T; ;. Hej, hej fadirallallej ;. M; ;. Hej sjung fradirallallej ;. N; Hej sjung hoppfadiralla ;. Q; ;. Sjung hoppfadirallallej ;. O; halva versraden upprepas eft. omkv. i K, M—O, Q, T—V.

52. Riddar Olof.

a. KO, S.L.S. 352, 94. (H)	f. DF, S.L.S. 82, 388; även S.L.S. 125, 53. (G)	MELODI.
<i>Översikt.</i>
b. PA, S.L.S. 16, 88. (B)	g. VÖ, R6, 191, 27; även S.L.S. 125, 30; publ. Några prof n:r 5. (I); även S.L.S. 19, 827. (E)	
c. SI, I. N. E. Saml. O. A.		
d. PO, Nyl. III, 63. (D)		
e. IÅ, Nyl. III, 65. (C)		

a. Åb, Korpo, Rosklax.
Sj. *Levina Andersson*, f. 1854.

Uppt. Greta Dahlström 1923. *Varianter.*

Aj vän-nen lill, aj vän-nen lil - la, kä - - res-tan min, vad
gav han då dig för ä - - - ran din, vad gav han då
dig för ä - - - ran din? Ja rid-dar O - - lov.

b. Åb, Pargas.

Uppt. Karl Ekman 1890.

Herr Ros - ter har gån-gar sig allt ut i en grön lund. Där
möt - te han Sis - sa lil - - la i sam - ma stund. Där
möt - te han Sis - sa lil - la i sam - ma stund. Rid - dar Ro - lig.

c. NI, Sibbo.
Sj. *Maria Johansson*.

Uppt. Otto Andersson.

Rid-dar O - lof ri - der väs-ter ut-för ön, han fäs-te sig en

d.¹ Ni, Pojo.

e. Ni, Ingå.

f. Åb, Dragsfjärd, Rosendal.
Sj. Lotta Kronström.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

¹ Orig. tonart D-dur.

g. Öb, Vörå, Rekipeldo.
Sj. Anna Grannas.

Uppt. O. R. Sjöberg 1876.

Min fa - der han var en o - för - stån - dig man, han
bygg - de sitt bo så nä - ra en sjöstrand. Han bygg - de sitt bo så
nä - ra en sjö strand. Rid - dar O - - - lof.

A. KH, S.L.S. 1, 431.

B. »Herr Roster», PA, S.L.S. 16, 88.
(b)

C. IÅ, Nyl. III, 65. (e)

D. PO, Nyl. III, 63. (d)

E. MU, S.L.S. 19, 82. (g)

F. BO, Svenssons saml. 19, 33.

G. DF, S.L.S. 82, 226. (f)

H. KO, S.L.S. 352, 95. (a)

I. VÖ, R3, 165, 123; publ. Några
prof 14. (g)

J. VÖ, R3, 165, 123; publ. Några
prof 16.

TEXT.
Översikt.

A.

Korsholm. Sj. Beata Sjölin. Uppt. Ch. Nylander 1882—1883.

Varianter.

1. Riddar Olof han friade långt sö-
der på en ö,
.: han friade till Lena, han trodde hon
var mö. :.
— riddar Olof —

2. Så ledde han henne till brudestu-
gan in
med röda gullkronan, med rödblommig
kind.

3. Spelmanen stod då vid brude-
husets dörr.
Han spelte den bruden, att hon ej var
mö.

4. Så läste hon löst sitt guldröda
band
och band det uppå spelemannens arm.

5. »Jag är väl en gammal, en åldri-
ger man,
det bör väl ingen undra, vad jag då
spela kan.»

6. De dansade en, där dansade två,
men aldrig ville bruden till sängen gå.

7. De dansade två, de dansade tre,
då först börjar bruden till sängen att se.

8. Då ledde han henne i sovarehus,
och alla de riddare buro vaxljus.

9. Där satte han henne på förgyl-
lande stol.
Självs drog han av henne båd strumpor
och skor.

10. »Ack, hör vännen lilla, aldra kärasten min,
vad gav han då dig, som tog äran din?»

11. »Han gav mig ju ett par målade skor,
dem jag har uttrampat med möda så stor.»

12. »Ack hör, vännen lilla, aldra kärasten min,
gav han dig något mera för äran din?»

13. »Han gav mig en silkesstickader särk,
den jag har utslitit med möda och värk.»

14. »Ack hör, vännen lilla, aldra kärasten min,
gav han dig ej mera för äran din?»

15. »Han gav mig en harpa av guld,
den jag kunde spela på, när jag blev sorgfull.»

16. »Ack hör, vännen lilla, aldra kärasten min,
gav han dig ej mera för äran din?»

17. »Ack, han gav mig en silvborderskniv.
Krist give den sutte uti hans unga liv!»

18. »Ack, hör du vännen lilla, du tale inte så,
jag är nu fader till dina barn de små.»

19. »Min fader han var en oförståndig man,
han byggde sitt slott så nära en sjöstrand,
där alla de riddare kommo i land.»

B.

Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

1. Herr Roster han gångar sig allt uti en grön lund,
:: där mötte han Sissa lilla i samma stund. ::
— riddar Rolig —

2. Herr Roster han breder ut sin kappa blå:
:: »Kom sköna Sissa lilla och vila häruppå.» ::

3. Sissa lilla satte sig på kappan blå,
:: där födde hon de sönerna två. ::

4. »Och hör du Sissa lilla, vad jag dig säga må
:: Vem är nu en fader för dessa barnen två?» ::

5. »Min fader han var en så underlig man,
han byggde min bur så nära sjöstrand,
att alla konungar kommo här i land.»

6. »Och hör du Sissa lilla, vad jag dig säga må.
:: Vad gav han dig för din ära då?» ::

7. »Jo, han gav mig en harpa utav gull,
:: som han sa jag skull spela på, när jag blev sorgfull. ::

8. Jo, han gav mig en silkesstickad särk,
:: som jag haver slitit med möda och stor värk. ::

9. Jo, han gav mig en silverborderskniv.
:: Krist gäve han såte i hans hjärta, i hans liv!» ::

10. »Och hör du Sissa lilla, säg nu inte så,
:: jag är väl en fader för dessa barnen två. ::

11. Och hör du Sissa lilla, vad jag
dig säga må.
::: Vad skall vi nu göra av dessa barnen
två?» :::

12. »Det ena skall vi sätta allt under
en sten,
::: däröver skall vi bära en så lönnerli-
ger men. :::

13. Det andra skall vi sätta inunder
en torv,
::: däröver skall vi bära en så lönnerli-
ger sorg.» :::

14. »Hör du Sissa lilla, säg nu inte så,
jag har en syster allt söder öfver ön,
hon kunde väl försörja dem, fastän de
voro tre.»

15. De förde Sissa lilla i brudahus,
::: och fruar och fröknar de buro för
henne ljus. :::

16. De förde Sissa lilla i brudabänk,
::: och fruar och fröknar de buro för
henne skänk. :::

17. »Och hör du herr Roster, kär so-
nen min,
::: vad har du nu gjort utav unga bru-
den din?» :::

18. »Det är nu så brukligt i främ-
mande land,
::: att en brud skall sova sex veckor
utan man. :::
— riddar Rolig —

C.

Ingå.

1. Det bodde en jungfru på saltan
sjöstrand,
::: till henne kom en herre, en sjöfarare
i land. :::
— riddar Olof —

2. Och spelemannen spelade i har-
pone röd:
»Gud tröste dig, Ida lilla, som intet är
mö.»
— Ida lilla —

3. Ida lilla gav åt speleman sitt röda
gullband,
ett bättre ljud i harpone an.
— riddar Olof —

4. Men speleman han spela på har-
pan blå:
»Lilla Ida är mor för sönerna två.»

5. »Min fader han var en så förun-
derlig man,
han byggde mig en bur på en skeppsbro
vid strand,
där alla sjöfarare skulle taga i land.

6. Och elva voro de, som först bröto
sig in,
och den tolvte var det, som först bort-
tog äran min.»

7. »Ida lilla, Ida lilla, allra kärestan
min,
huru var han klädd, som borttog äran
din?»

8. »Klädd så var han i kläderna blå,
och gull och stjärnor lyste emellan var
tråd.»

9. »Ida lilla, Ida lilla, allra kärestan
min,
vad gav han åt dig, som tog bort äran
din?»

10. »Först gav han åt mig en harpa
utav gull,
han bad att jag skull spela, om jag blev
sorgefull.

11. Sen gav han åt mig gullringarna
tolv,

han bad att jag skull vara honom trogen och huld.

12. Sen gav han åt mig en silverskaftad kniv,
den önskar jag stod i hans unga liv.»

13. »Och Ida lilla, Ida lilla, sörj intet så,
jag är ju en far åt dina söner två.»

14. Och Ida lilla svänger sig hastigt omkring,
och tårarna de strömmade på snövitans kind.

15. Så tog han henne uti sin famn,
gav henne gullkrona och drottninganamn.
— riddar Olof —

D.

Pojo.

1. Det gick sig ut en jungfru allt om en aftonstund,
:: där mötte hon en ungersven uti den gröna lund. ::
— riddar Olof —

2. Han hälsade på henne med täcka ögon sin:
»Goddag, min sköna docka», och tårar föll på kind.

3. »Ack du min sköna flicka, vad jag dig säga må,
och kunde du mig lova din ära och din tro?»

4. »Ack nej, min sköna ungersven, det jag ej lova kan,
den ha de från mig lockat, det var en ung sjöman.

5. Min fader han var en välkunniger man,
han byggde mig en bur och ställd'en vid sjöstrand.

6. Då vände den buren allt runter omkring,
och sedan tog de fatt uppå äran min.»

7. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig då för äran din?»

8. »Han gav mig intet annat än en harpa utav gull,
den jag skulle spela på, när jag blev sorgfull.»

9. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

10. »Han gav mig intet annat än en silkesviter särk,
den jag skull utslita med möda och med värk.»

11. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

12. »Han gav mig intet annat än gullringarne fem,
att jag skulle minnas att jag hade en vän.»

13. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemon min,
vad gav han dig mera för äran din?»

14. »Han gav mig intet annat än en silverskaftad kniv,
jag önskar att den låge i riddar Olofs liv.»

15. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemonn min,
vad gav han dig mera för äran din?»

16. »Han gav mig intet annat än små sönerna två,
som jag haver fött till världen i år.»

17. »Vännen lilla, vännen lilla, fästemonn min,
vad ämnar du göra med små sönerna din?»

18. »Den ena så lägger jag under en sten,
därföre bär jag många dagliga men.

19. Den andra nedgräver jag under en torv,
därföre bär jag mången daglig sorg.»

20. »Vännen lilla, vännen lilla, säg icke så,
jag är ju fader för dina söner små.

21. Jag har en syster så högt upp i land,
och dit så skall vi föra små sönerna fram.

22. Och när de bliva stora och fullväxta män,
så skall vi kalla dem för systersöner vår.»
— riddar Olof —

E.

Munsala. Uppt. M. Thors 1890.

1. »Min fader han var en oförståndig man,
∴ han byggde sitt bo så nära en sjöstrand. ∴
— riddar Olof —

2. Och elva äro de, som min dörr uppbrot,
∴ det var ju bara en, som min ära förstört. ∴

3. »Och hur såg han då ut, som tog äran din?»
»Och han kom ju till mig om den mörkaste natt,
och rödaste guld det glimmar kring hans hatt.»

4. »Vad gav han dig för äran din?»
»Han gav ju åt mig ett par silverspända skor,
dem haver jag trampat med möda och oro.»

5. »Vad gav han dig mer för äran din?»
»Han gav ju åt mig en silkesstyver särk,
den haver jag svettas med möda och stor värk.»

6. »Vad gav han dig mer för äran din?»
»Han gav ju åt mig en harpa utav guld,
han bad ju mig spela när jag blir sorgfull.»

7. »Vad gav han åt dig för äran din?»
»Han gav åt mig en silkestunner kniv,
jag önskar den sutte i hans unga liv.»

8. »Vad gav han dig mer för äran din?»
∴ »Han gav mig en hatt med guldband omkring. ∴
O du allra kärasten min!»

9. Och Sissa lilla födde sönerna två.
∴ »Vad ska vi göra av dessa barnen små?» ∴

10. »Den ena ska vi lägga under en borg,
∴ däröver ska vi bära en så förunderlig sorg. ∴
— riddar Olof —

F.

Borgå, Stor-Pellinge. Sj. Johannes Andersson. Uppt. A. P. Svensson.

1. Riddar Role han seglade söder
under ö,
där fäst han Evelina, men hon var ej mö.
— riddar Role —
2. Där fäst han Evelina och förde
hennes hem
med röder gullkrona på bleknande kind.
— Evelina —
3. »Hör du, Evelina, vad jag dig
spörja må.
Vad var det du för din ära skulle få?»
— riddar Role —
4. »Först gav han mig en harpa utav
gull,
på den jag skulle spela, när jag var
sorgefull.»
— Evelina —
5. »Ack Evelina, Evelina, fästemön
min,
vad gav han dig mera för äran din?»
— riddar Role —
6. »Sen gav han mig en silkesstickad
särk,
den jag skulle slita med sveda och med
värk.»
— Evelina —
7. »Ack Evelina, käraste fästemön
min,
vad gav han dig mera för äran din?»
— riddar Role —
8. »Sen gav han åt mig en silver-
skodder kniv.
Jag vänne nu den sutte fast i hans liv.»
— Evelina —

OTRYCKTA G. (str. enl. D: 5, 6 a, 9—12, 7, 8, 13, 14).
TEXTER. Dragsfjärd, Rosendal. Sj. Lotta Kron-
ström. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.
Översikt. H. (9, 10, 7, 8, 13, 14, 14 a, 14 b). Korpo,
Rosklax. Sj. Levina Andersson, f. 1854.
Uppt. G. Dahlström 1923.

I. (str. enl. E: 1—3, 5, 4, 6, 9, 10). Vörå,
Rekipeldo. Sj. Anna Grannas. Uppt. J. E.
Wefvar 1875—1876.
J. (7, 8, 3, 6). Vörå. Uppt. J. E. Wefvar
1875—1876.

Avvikelser i G, H enligt D.

5¹ en förunderlig m. G — 5^a H. b. min
byggnad så nära en s. G.
6 a Elva voro de som min byggnad ha-
va byggt, och en utav dem som min ära
förträt G.

7¹ Hör på v. l., allra kärstan m. G; Aj
v. lill, aj v. lilla, kärstan m. H — 7^a V. g.
h. då åt dig för sköna ä. d. G; då dig H.

8¹ H. g. åt en h. u. g. G — 8^a Den bad
han jag . . . G; då jag med sorg var full H.
9 str. 7 upprepas.

10¹ enl. 8¹; silkesydder s. G; silversydder
s. H — 10^a D. j. skulle slita uti sveda och
v. H; D. haver jag slitit upp i sveda o. stor
v. G.

11 str. 7 upprepas.

12¹ enl. 8¹ G — 12^a Dem bad han jag
skulle gömma till dess han kommer hem G.

13 str. 7 upprepas.

14¹ enl. 8¹ — 14^a Krist give han såte G;
Krist giv att den stod H; i hans hjärta och
liv G, H.

14 a Och riddar Olov tager henne upp
på sin knä, giver henne gullringar tolv
och fästning därmed H.

14 b enl. 14 a; henne högre i sin famn,
giver henne gullkrona och drottningenamn
H.

O m k v ä d e: Riddar Ole G Ja, ridder
Olov H.

Avvikelser i I—J enligt E.

1¹ oförståndig I.

2^a m. ära förtret I.

3¹ O du allra kärsten min, hur såg . . .
J — 3^a Med ljusfärgat hår och gammerade
hatt J — 3^a Med r. g. (som) uppå kläderna
satt J.

5^a e. silkesyver särk I.

6¹ O du, allra kärsten min, vad g. h. d.
som tog äran d. J — 6^a [ju åt] J — 6^a Som
skall spela . . . J.

10¹ under en bro I.

53. Den bortsålda.

- a. HO, S.L.S. 367, 83. (U) 89; publ. Några prof n:r 2 a; MELODI.
b. ES, G. Dahlströms saml. (Y) S.L.S. 19, 825. (K) Översikt.
c. ES, G. Dahlströms saml. (V) l. RE, S.L.S. 63, 75; publ. Hembyg-
den 1915, 79. (A)
d. RE, S.L.S. 63, 75; publ. Hembyg-
den 1915, 79. (O)
e. HI, R6, 198, 5; även S.L.S. 82,
374, S.L.S. 125, 40 och S.L.S.
126, 3.
f. KA, A. Adolfssons saml.
g. SN, S.L.S. 204, 306. (R)
h. Vasa, R6, 197. (M)
i. LF, R3, 165, 324; publ. Några
prof n:r 2 b; även S.L.S. 125,
30. (J)
j. KV, I.N.E. Saml. O. A.
k. NV, S.L.S. 125, 29; även R6, 191,
89; publ. Några prof n:r 2 a; MELODI.
S.L.S. 19, 825. (K) Översikt.
l. RE, S.L.S. 63, 75; publ. Hembyg-
den 1915, 79. (A)
m. TJ, S.L.S. 506, 137. (N)
n. HI, S.L.S. 367, 89. (G)
o. VÅ, I.N.E. Saml. O. A.
p. HE, Nyl. III, 22. (E)
q. SN, S.L.S. 281, 21. b
r. HE, B.A.2 n:r 34. (Z)
s. Ö.NI, Nyl. III, 26. (Q)
t. IÅ, Nyl. III, 24. (D)
u. MU, S.L.S. 50, 14.
v. Öb?, R. Kajanus efterl. papper.
x. BO, I.N.E. Saml. O. A. (F)
y. HI, S.L.S. 82, 373. (I)
z. SN, I.N.E. Saml. O. A. (X)

- a. Åb, Houtskär, Äppelö. Uppt. Greta Dahlström 1924. *Varianter.*
Sj. Anderetta Blomkvist, f. 1866 (lärt visan av sin morbror).

Sjö-män-ner-na de hi - va si - na å - ror ö - ver bord, och skö - na jungfrun
vri - der si - na hän - der ut - i blod. Gud låt mig ald - rig komma till det
hed - nis - ka land till att vand - ra.

- b. NI, Esbo, Gröndal. Uppt. Greta Dahlström 1932.
Sj. Terese Österberg.

Sjö-män-ner-na de kas - ta si - na å - ror ut att ro, och skö - na An - na

¹ Först sjöngs rent g, men tonen höjdes mot slutet av sången. I 16. str. sjöngs giss.
Anm. av uppt.

vri-der si - na hän-der ut - i blod. Gud nåd mig väl, nu måst jag till det
hed-nis-ka land till att vand - ra.

c. *Nl, Esbo, Gröndal.*

Uppt. Greta Dahlström 1932.

Sj. *Linnea Forsberg* (lärt visan av en gubbe vid namn Lindstedt från Vichtis).

Sjö-männer de sän-ka si - na å - ror till att ro, och skö - na An-na
vri-der si - na hän-der ut - i blod, si - na hän-der ut - i blod.

d. *Öb, Replot.*

Uppt. Vilh. Sjöberg 1897.

Min fa - - der och min mo - - der de bod - - de
De sål - - de mig långt bor - - ta allt för ett
på en ö. Jag må väl ald-rig kom till det hed - nis - ka
li - - tet bröd.
land att där bli-va för - råd - - der.

¹ Enl. en annan sångare sjöngs i stället för
omkvädet:

ja ut - i blod.

Anm. av
uppt.

² Omkvädet sjöngs även:

du måst till det hed-nis-ka land för att vandra.
eller: ej till det hed-nis-ka land be-hö-ver vandra.

eller:

som sa - de att jag måst till det hed - nis - ka land för att vand - ra.

e. Åb, Hitis.

Uppt. O. R. Sjöberg 1882.

Min fa - der och min mo - - der de bod - de på en
sål - de mig åt hednin - gar allt för ett styc - ke

ö, de bröd. Jag må väl al - drig kom - ma till det hed - nis - ka

land att för - stö - - - - - ras.

f. NI, Karis. Köpskog.
Sj. Alma Berglund.

Uppt. Alfild Adolfsson 1933.

Sjö - - män - ner - na de kas - ta si - na å - rar ut att
jung - frun vri - der si - - - na hän - der ut - - i

ro, skö - na blod. Ty hon vill al - drig kom - ma till det

ju - dis - ka land för att vand - - - ra.

g. NI, Snappertuna.

Uppt. E. Hedman 1909.

Sjö - män - ner - na de lät - ta si - na å - rar ö - ver bord. Skö - na jungfrun

vri - der si - na hän - der ut - i blod. Hon vill ej på det hed - nis - ka

land till att vand - ra.

h. *Öb, Vasa.*Sj. *Mathilda Laurén.*

Uppt. Elin Koch.

Min fa - der och min mo - der de bod - de på en ö. De
sål - - de sin dot - ter allt för en be - ta bröd. Jag må nu al - drig
kom - ma till det hed - - - nis - ka land och för - - stö - ras.

i. *Öb, Lappfjärd, Härkmär.*Sj. *Maria Bergström.*

Uppt. O. R. Sjöberg 1876.

Min fa - der och min mo - - der de bod - de på en
ö. De sål - de mig bort allt för ett li - tet styc - ke bröd. Jag
må väl al - drig kom - ma till det hed - nis - ka land att för - ö - das.

j. *Öb, Kvevlax.*Sj. *Ad. Nordman.*

Uppt. Otto Andersson 1922.

Min fa - der och min mo - der de bod - de på en ö. De
sål - de mig åt hed - nin - gar allt för ett styc - ke brö. Jag
må väl al - drig kom - ma till det hed - ni - ska land att för - ö - das.

k.¹ *Öb.*

Uppt. O. R. Sjöberg 1876.

Min fa - der och min mo - der de bod - de på en ö, de

¹ Var. från MU (S.L.S. 19, 825) överensstämmer med k.² Taktarten enl. R 6, 191, 89 är 6/8 och 9/8.

sål - de mig åt hed - nin - gar allt för ett styc - ke bröd.

Jag må väl al - drig komma till det hed - nis - ka land att för - stö - ras.

1. Öb, Replot.

Uppt. Vilh. Sjöberg 1897.

Min fa - der och min mo - der de bod - de på en ö. De

sål - de mig långt bor - ta allt för ett styc - ke bröd. De

sål - de mig åt hed - nin - gar allt för ett styc - ke bröd.

m.¹ Öb, Nedervetil.

Sj. Emmy Lund, f. 1876.

Uppt. Erla Lund 1928.

Sjö - män - ner - na de kas - ta si - na å - ror till att ro, skö - na

jung - frun hon vri - der si - na hän - der u - ti blod, skö - na jung - frun hon

2. Att jag
3. För -

vri - der si - na hän - der u - ti blod. ej måt - te kom - ma till det

hed - nis - ka land till att vand - ra. ban - nad va - re he - la mitt släk - te.

n. Åb, Hitis, Vänö.

Sj. Alma Isaksson, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Sjö - män - ner - na de hi - va si - na å - ror ut att ro, skön

¹ Orig. tonart C-dur.

An - na hon vri - der si - na hän - der u - ti blod. Att jag ej mås - te
fa - ra till det hed - nis - ka land till att vand - ra.

o. Ål, Vårdö, Lövö.

Uppt. Otto Andersson 1890-talet.

Sjö - män - nen de kas - ta si - na å - ror ö - ver bord, skö - na
jungfrun hon vri - der si - na hän - der u - ti blod. När hon till det främ -
man - de land skall vand - ra.

p. Nl, Helsing.

Min fa - der och min mo - der de le - do en stor nöd, de sål - de mig bort
för en li - ten be - ta bröd, de sål - de mig bort för en li - ten be - ta bröd.
4. Hör du min fa - der, som håll - lit mig så kär, sälj bort di - na
går - dar och lös mig här - i - från. Att jag ic - ke må komma till det
hed - nis - ka land för att vand - ra.

¹ Vid strofparen 1—2, 4—5, 7—8, 10—11, 13—14 tages tre gånger repris. Anm. av uppt.

² Melodi till str. 1, 2, 3, 6, 7, 10, 11, 14, 15, 18, 19. Not i Nyl. III.

³ Melodi till str. 4, 5, 8, 9, 12, 13, 16, 17, 20, 21. Not i Nyl. III.

q.¹ *Nl, Snappertuna.*Sj. *Henrika Ahlfors*, 70 år.

Uppt. V. E. V. Wessman 1917.

Min fa-der och min mo-der de le-do en stor nöd. Så sål-de de
bort mig allt för en be-ta bröd. Jag mås-te allt fa-ra till det
hed-nis-ka land till att vand-ra.

r. *Nl, Helsing, Kårböle.*Sj. *Augusta Nymalm.*

Uppt. Fridolf Andersson.

De sjö-män de lyf-ta si-na å-ror ö-ver-bord, och skö-na jungfrun
vri-der si-na hän-der ut-i blod. Skall jag nu kom-ma på det
ju-dis-ka land till att vand-ra.

s. *Ö. Nl.*

När sjö-män-ner lyf-ta si-na å-ror ö-ver bord, och skö-na
jungfrun vri-der si-na hän-der ut-i blod. Ty hon skall nu fö-ras
till det ju-dis-ka land att för-där-vas.

t. *Nl, Ingå.*

Det bod-de en bon-de allt u-te på en ö, han

¹ Orig. tonart F-dur.

sål - de bort sin dot - ter allt för ett styc - ke brö, han
sål - de bort sin dot - ter allt för ett styc - ke brö.

u. Öb, Munsala.

Uppt. J. A. Strandberg 1895.

Min fa - der och min mo - der de bod - de på en ö, de
sål - de mig åt hed - nin - gar allt för ett styc - ke bröd. Jag
må väl al - drig komma till det hed - nis - ka land att för - stö - ras.

v. Öb?

Uppt. av J. E. Wefvar-Robert Kajanus.

Min fa - der och min mo - der de bod - de på en ö. De
sål - de mig åt hed - nin - gar blott för ett styc - ke bröd. Jag må väl al - drig
kom - ma till det hed - - nis - ka land att för - stö - ras.

x. NI, Borgå, Kurböle.

Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846.

Uppt. Otto Andersson 1908.

Det bod - de en bon - de allt up - på en ö. Han sål - de sin
dot - ter allt för ett styc - ke bröd. Gud lät mig al - drig kom - ma
till det ju - dis - ka lan - det till att vand - ra.

y. Åb, Hitis.

Uppt. O. R. Sjöberg 1883.

Min fa-der och min mo-der de bod-de på en ö. Min ö. De
sål - de mig bort för ett li-tet styc-ke brö. De brö.

z. Nl, Snappertuna.
Sj. Klara Granroth, f. 1861.

Uppt. Otto Andersson 1924.

Där bod - de en bon - de allt up - på en ö. Han sål - de sin
dot - ter allt för en hal - va bröd. Ty du må nu kom-ma till det
ju - dis - ka land till att vand - ra.

3.¹ Kä - ra mi - na sjö - män - ner, I vän - - ten en stund, jag
ser min bro-der kom - ma i ro - sen - de-lund.

4. Kä-ra du min moder, du ha-ver ej fler än gull - rin-gar-na två, den
e - na kan du säl-ja och lö - sa mig i - gen ty jag vill ej o. s. v.

¹ Str. 2 »Sjömännerna de kasta. . . » sjunges med föreg. mel.

- TEXT. A. RE, Hembygden 1915, 79. (l)
 Översikt. B. NV, R5, 186, 268.
 C. KB, R3, 165, 119.
 D. IÅ, Nyl. III, 24 (t); även Svenssons
 saml. 5, 134.
 E. HE, Nyl. III, 22. (p)
 F. BO, I.N.E. Saml. O. A. (x)
 G. HI, S.L.S. 367, 90. (n)
 H. VÅ, S.L.S. 40, 44.
 I. »Den bortsålda flickan», HI, S.L.S.
 82, 70. (y)
 J. LF, R3, 165, 324. (i)
 K. NV, publ. Några prof 7; även MU,
 S.L.S. 19, 119. (k)
 L. KH, S.L.S. 25, 42.
 M. Vasa, R6, 197. (h)
 N. TJ, S.L.S. 506, 129. (m)
 O. »Den bortsålda flickan», RE, S.L.S.
 63, 36. (d)
 P. NÅ, S.L.S. 1, 118.
 Q. Ö.NI, Nyl. III, 26. (s)
 R. SN, S.L.S. 204, 307. (g)
 S. SN, W. Brenners saml. 12.
 T. KI, S.L.S. 277, 283.
 U. HO, S.L.S. 367, 84. (a)
 V. ES, G. Dahlströms saml. (c)
 X. IÅ, I.N.E. Saml. O. A. (z)
 Y. ES, G. Dahlströms saml. (b)
 Z. HE, B.A. 2 n:r 34. (r)

Varianter.

A.

Replot. Uppt. Vilh. Sjöberg 1915.

1. Min fader och min moder de bod-
 de på en ö.
 De sålde mig åt hedningar allt för ett
 stycke bröd.
 — I hjälpen mig att komma ut ur hed-
 ningarnas våld —
2. Sjömännerna de skivar sina åror
 uti flod,
 och sköna jungfrun vrider sina händer
 uti blod.
3. »Och kära ni sjömänner I töven
 än en stund,
 jag ser min fader komma, han kommer
 i grön lund.
4. Och kära I min fader, I lösen mig
 igen.
 Sälj ett av edra hemman att lösa mig
 med den.»
5. »Och hemmanen dem haver jag
 ej mindre än som fem,
 men intet står att säljas för att lösa
 dig igen.»
6. Sjömännerna de skivade sina åror
 uti flod,
- men sköna jungfrun vrider sina händer
 uti blod.
7. »Och kära I sjömänner I töven än
 en stund,
 jag ser min moder komma, hon kom-
 mer i grön lund.
8. Och kära I min moder, I lösen
 mig igen.
 Sälj en av edra guldringar att lösa mig
 med den.»
9. »Guldringarna dem haver jag ej
 mera än som fem,
 men ingen står att säljas för att lösa
 dig igen.»
10. Sjömännerna de skivar sina åror
 uti flod,
 och sköna jungfrun vrider sina händer
 uti blod.
11. »Och kära ni sjömänner, I töven
 än en stund,
 jag ser min broder komma, han kom-
 mer i grön lund.

12. Och kära du min broder, du löser mig igen.
Sälj en av dina gångare att lösa mig med den.»
13. »Och gångare dem haver jag ej flera än som tri,
och ingen är att säljas, som gör dig åter fri.»
14. Sjömännerna de skivar sina åror uti flod,
och sköna jungfrun vrider sina händer uti blod.
15. »Och kära ni sjömänner, I töven än en stund,
jag ser min syster komma, hon kommer i grön lund.
16. Och kära du min syster, du löser mig igen.
Sälj ett av dina nipper att lösa mig med den.»
17. »Och nipperna dem haver jag ej flere än som ått,
men inget är att säljas och göra dig så gött.»
18. Sjömännerna de skivar sina åror uti flod,
- och sköna jungfrun vrider sina händer uti blod.
19. »Och kära ni sjömänner, I töven än en stund,
jag ser min fästeman komma, han kommer i grön lund.
20. Och kära du min fästeman, du älskar mig visst än.
Sälj en av dina guldsporrar att lösa mig med den.»
21. »Guldsporrarna dem haver jag ej flera än som två.
Då ingen är att säljas jag löser dig ändå.»
22. Och ungersven han störtade på sin gångare i flod
och löste igen sin fästemo allt med de hedningars blod.
23. »Förbannad var min fader, förbannad var min mor,
förbannad är min syster, förbannad är min bror.
24. Välsignad vare min fästeman, som hulpt mig ur nöd,
förbannad vare alla, som sälja liv för bröd.
— I hjälpen mig att komma utur hedningarnas våld —

B.

Nedervetil. Sj. M. L. Ahlskog. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Min fader och min moder de bodde på en ö,
de sålde mig åt hedningar allt för in stycke brö,
— jag må väl aldrig komma till det hedniska landet förstöras —
2. Sjömännerna de kasta sina årar till flods,
skön jungfran hon vrider sina händer i blod.
- jag må ju aldrig komma till det hedniska landet förstöras —
3. »Ack hören I käre sjömänner och töven så liten stund,
jag ser min fader komma, han kommer så margelund.
— jag må väl aldrig komma . . .¹
4. Käre min fader, I haven hållit mig så kär,

¹ Refrängerna anges här och i det följande endast med begynnelseorden.

sälj bort edra hjordar och kom och lösen mig igen.»

— att jag icke må komma . . .

5. »Hjordar dem haver jag flere än som fem,
men ingen för att säljas för att lösa dig igen.»

— du har ju tid att komma . . .

6. Sjömännerna de kasta sina årar till flods,
skön jungfran hon vrider sina händer i blod.

— jag må väl aldrig komma . . .

7. »Ack hören I käre sjömänner och töven så liten stund,
jag ser min moder komma, hon komber så margelund.

— jag må ju aldrig komma . . .

8. Kära I min moder, I har ju hållit mig så kär,
sälj bort edra hjordar och kom och lösen mig igen.»

— att jag icke må komma . . .

9. »Hjordar dem haver jag flere än som tre,
men ingen för att säljas för att lösa dig igen.»

— du har ju tid att komma . . .

10. Sjömännerna de kasta sina årar till flods,
skön jungfran hon vrider sina händer i blod.

— jag må ju aldrig komma . . .

11. »Ack hören I käre sjömänner och töven så liten stund,
jag ser min broder komma, han komber uti en grön lund.

— jag må väl aldrig komma . . .

12. Käre du min broder, du har ju hållit mig så kär,

sälj bort dina guld-ukrar och kom och lös mig igen.»

— att jag icke må komma . . .

13. »Guld-ukrar dem haver jag flere än som fem,
men ingen för att säljas för att lösa dig igen.»

— du har ju tid att komma . . .

14. Sjömännerna de kasta sina årar till flods,
skön jungfran hon vrider sina händer i blod.

— jag må ju aldrig komma . . .

15. »Ack hören I käre sjömänner och töven så liten stund,
jag ser min syster komma, hon komber i en grön lund.

— jag må ju aldrig komma . . .

16. »Kära du min syster, du har ju hållit mig så kär,
sälj bort dina guldkedjor och kom och lös mig igen.»

— att jag ej må komma . . .

17. »Guldkedjor dem haver jag flere än som tre,
men ingen för att säljas för att lösa dig igen.»

— du har ju tid att komma . . .

18. Sjömännerna de kasta sina årar till flods,
sköna jungfran hon vrider sina händer i blod.

— jag må ju aldrig komma . . .

19. »Ack hören I käre sjömänner och töven så liten stund,
jag ser min fästeman komma, han komber i en grön lund.

— jag må väl aldrig komma . . .

20. Ack käre I min fästeman, du har
ju hållit mig så kär,
sälj bort dina guldringar och kom och
lös mig igen.»

— att jag ej må komma o. s. v. —

21. »Guldringar dem haver jag flera
än som fem,

och alla för att säljas för att lösa dig igen.
— att du ej må komma till det hedniska
landet förstöras —

22. Förbannat vare din fader, och
förbannat vare din mor,
förbannat vare din syster, så ock din
lilla bror!»

C.

Kronoby, Knivsö. Ur Leander Björkqvists vissamling. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

1. Sjömänner haver kastat sina årar
ut att ro,
skönsta jungfran hon brider sina händer
uti blod.

2. »Kära I sjömänner, I vänt en liten
stund,
jag ser min fader kommer, han kommer
margelund.

3. Kära I fader, ni håller mig så kär,
säljer en utav byxsäckurena och löser
mig igen!»

4. »Byxsäckurena de haver jag flera
än som fem,
men ingen till att sälja och lösa dig igen.»
— du haver tid att komma i det hed-
niska land att förstöras —

5. Sjömänner haver kastat sina årar
ut att ro,
skönsta jungfran hon brider sina händer
uti blod.

6. »Kära I sjömänner, I vänt en liten
stund,
jag ser min moder kommer, hon kom-
mer margelund.

7. Kära I moder, ni håller mig så kär,
säljer en utav gullkedjorna och löser
mig igen!»

8. »Guldkedjorna de haver jag mera
än som fem,

men ingen till att sälja och lösa dig igen.»
— du haver tid att komma i det hed-
niska land att förstöras —

9. Sjömänner haver kastat sina årar
ut att ro,
skönsta jungfran hon brider sina händer
uti blod.

10. »Kära I sjömänner, I vänt en liten
stund,
jag ser min broder kommer, han kom-
mer margelund.

11. »Kära I broder, du håller mig
så kär,
säljer en utav byxsäckurena och löser
mig igen!»

12. »Byxsäckurena de haver jag flera
än som fem,
men ingen till att sälja och lösa dig igen.»
— du haver tid att komma i det hed-
niska land att förstöras —

13. Sjömänner haver kastat sina årar
ut att ro,
skönsta jungfran hon brider sina hän-
der uti blod.

14. »Kära I sjömänner, I vänt en
liten stund,
jag ser min syster kommer, hon kom-
mer margelund.

15. Kära I syster, du håller mig så
kär,
säljer en utav gullkedjorna och löser
mig igen!»

16. »Gullkedjorna de haver jag mera
än som två,
den ena går i lånet, den andra sitter på.»
— du haver tid att komma i det hed-
niska land att förstöras —

17. Sjömänner haver kastat sina
årar ut att ro,
skönsta jungfrun hon brider sina händ-
der uti blod.

18. »Kära I sjömänner, I vänt en
liten stund,

jag ser min fästman kommer, han kom-
mer margelund.

19. Kära I fästman, du håller mig så
kär,
säljer en utav byxsäckurena och löser
mig igen.»

20. »Byxsäckurena de haver jag flera
än som fem,
men alla till att sälja och lösa dig igen.
— du haver intet tid att komma i det hed-
niska landet att förstöras —

21. Förbannad var din fader, för-
bannad var din mor,
förbannad var din syster och ävenså din
bror,
förbannad vare hela ditt släkte.»

D.¹

Ingå.

1. Det bodde en bonde allt ute på
en ö,
:: han sålde bort sin dotter allt för ett
stycke brö. ::

2. Sjömännen de lade sina årar ut
att ro,
och sköna jungfrun gråter, som hon
kan gråta blod.

3. »Ack hören I sjömänner, I dröjen
väl en stund,
jag ser min fader komma, han är i ro-
senlund.

4. Ack hören I min fader, ni var mig
alltid huld,
ni säljer väl ert hemman att lösa ut
min skuld?»

5. »Och hemman så haver jag ej
flera än fem,
men intet jag bortsäljer för att lösa
dig igen.»

6. Sjömännen de lade sina årar ut
att ro,
och sköna jungfrun gråter, som hon
kan gråta blod.

7. »Ack hören I sjömänner, I dröjen
väl en stund,
jag ser min moder komma, hon är i ro-
senlund.

8. Ack hören I min moder, ni var
mig alltid huld,
ni säljer väl edra guldringar att lösa
ut min skuld?»

9. »Guldringar haver jag ej flera än
fem,
men ingen jag bortsäljer för att lösa
dig igen.»

10. Sjömännen de lade sina årar ut
att ro,
och sköna jungfrun gråter, som hon
kan gråta blod.

¹ Var. fr. Ingå (Svenssons saml. 5, 134) överensstämmer i huvudsak.